

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

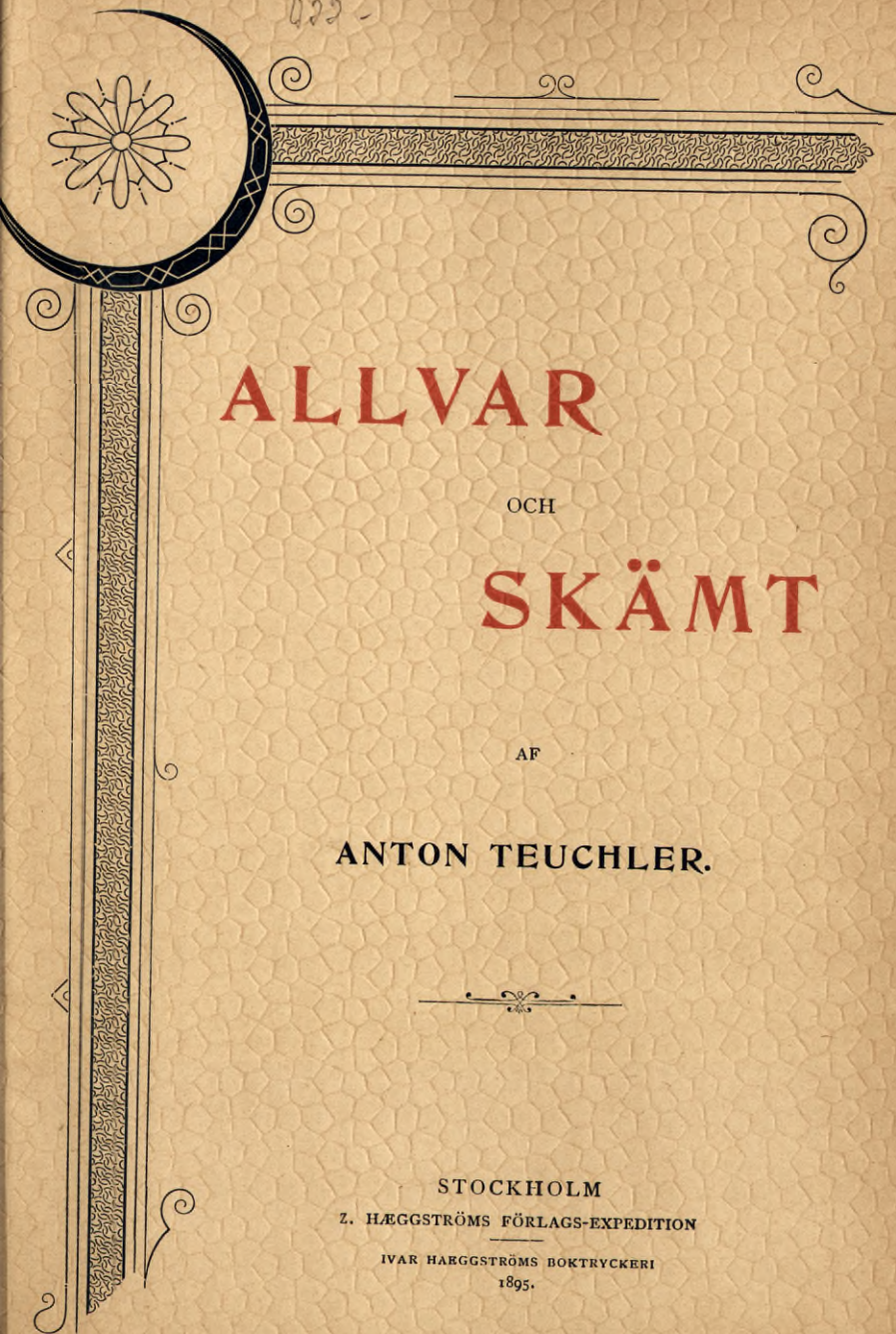

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

633 -

ALLVAR

OCH

SKÄMT

AF

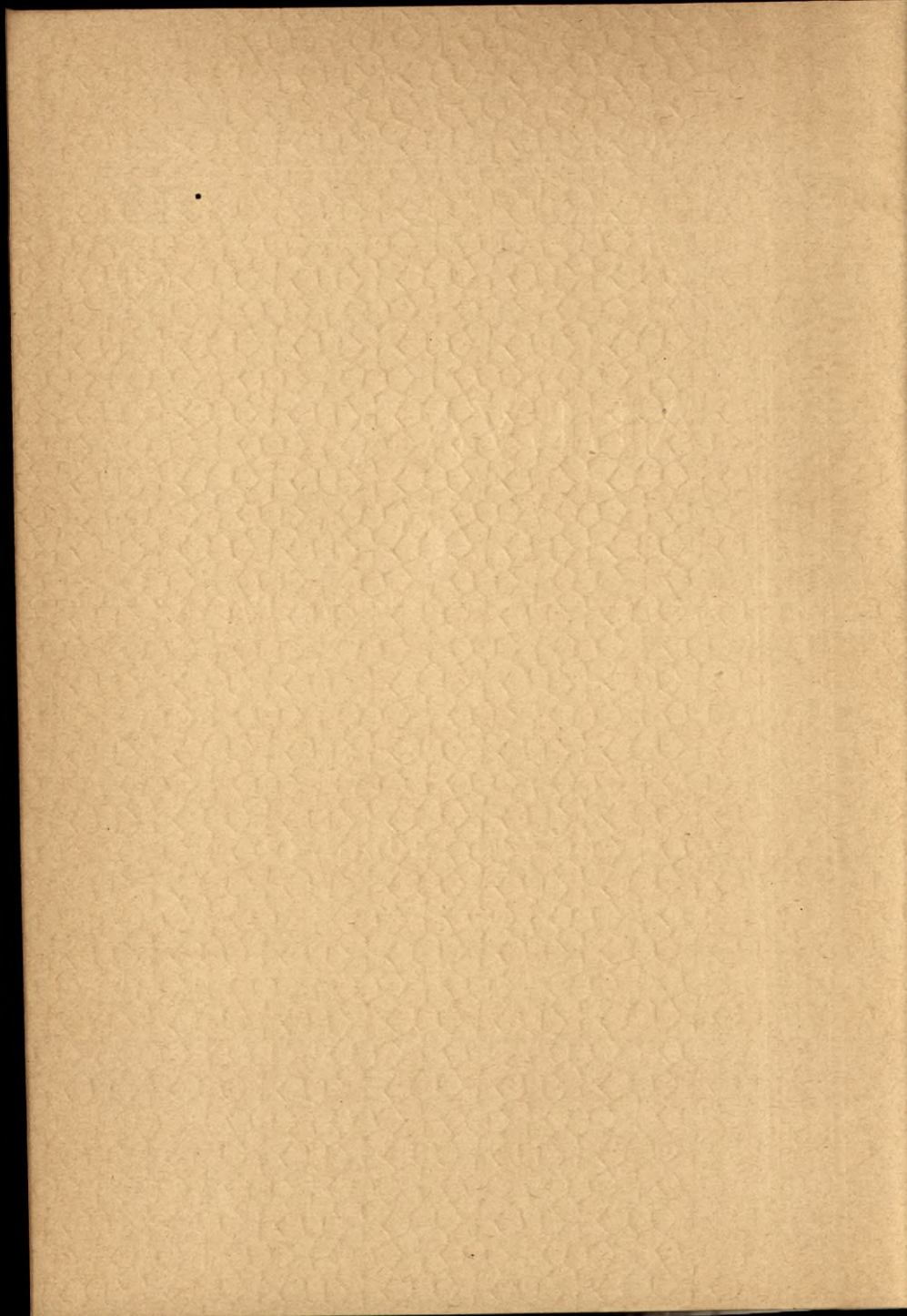
ANTON TEUCHLER.

STOCKHOLM

Z. HÆGGSTRÖMS FÖRLAGS-EXPEDITION

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1895.

ALLVAR OCH SKÄMT

AF

ANTON TEUCLER.

STOCKHOLM

Z. HÆGGSTRÖMS FÖRLAGS-EXPEDITION

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1895.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

INNEHÅLL.

Barndomsminnen.

	Sid.
Tillegnan	7
I hemmet	9
Den lilla holmen	12
Första förlusten	16
Modren	18
Gyllne tid	21
Om våren	25
Öppet vatten	27
Den gamla	29
Fågelboet	32
Beräkningar	33
Missmod	35
Drömmen	36
Återseendet	37

Blandade stycken.

Runa på Atterboms graf	43
Mot höjden	49
Lugn	51
Otur	52
Försakelse och frid	55
Ett ömkeligt sorgeväde	58
Den underbara blomman	59
De förenade	60
Olena	63
Gåfvan	64
Vid en väns död	65
Musik-recension	69

	Sid.
Brutna strålar	72
I en konstnärinnas album	77
Om the fyrahanda riddareordnar	78
Jonas Jönsson	81
Till Not. Publ. Häradsh. Sven Wessberg	83
En räffjagt	85
Till Not. Publ. Ferd. Svensson	86
Till en vän	89
Till Hofkamreraren, Aktuarien J. F. F-d	92
Calle Lagers plånbok	94
Kosciuzco	96
Rabbinens syn	107

Hopp och mod.

I nederlaget	121
I armodet	123
I stormen	124
I lågan	126
I motgången	127
I hjertesorg	129
I döden	130

Manande röster.

Varde ljus!	135
I Gud	137
Korset	140
Under vandringen	142
Mission	144
Själens och bönen	146
Hjertat	149
Tackoffer	151
Längtan	153
Förtröstan	155
Frihet	156
Segert	159

BARNDOMSMINNEN.

Tillegnan.

Det bor i själens djup en mild, en ljuftig röst,
Den aldrig tidens storm med all sin åska kufvar,
Som talar vårens språk ännu i ålderns höst,
Då minnet ofta blott på jordad glädje rufvar.

En stilla genklang från vår barndoms sälla dar,
Då späda hjertat tryggt sin korta sorg förtrodde
I helig oskuld än åt alla väsens far,
Och englafrid och ro i veka sinnet bodde.

Hur skönt, o barndomsverld, du hägrar för vår syn,
Fast mellan oss och dig vidt tidens bölja rullar;
Hur blå din himmel är med englar uti skyn,
Hur skön din blomsterjord med hoppets gröna kullar!

Rätt mången gång, när, trött af mödor och af strid,
I modlöshetens famn sitt öde menskan bannat,
Din rena stämman trängt i hjertat ned med frid,
Din bild i himmelsk glans för själens öga stannat.

Då steg din genius ned på ljusa vingars par,
Med hoppets strålar, glad sin barndomsvän till möte,
Och bönens dufva flög på nytt till ljusets far,
Så ljuf, så ren, som förr ur barnets späda sköte.

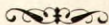
Du bleknar mer och mer, du underbara syn,
Din hägring skingrar sig för livvets middagslågor.
Oskuldens gyllne tid, på ljusa morgonskyn
Du stiger aldrig mer ur österns purpurvågor!

Det kommer icke mer, hvad tidens bölja gömt.
Du dröm om barndomsfröjd, hvi födes du då åter?
När re'n din ljufva bild i världens larm vi glömt,
Vårt hjerta på en gång i minnets armar gråter.

Från tidens vreda sjö, från livvets kamp och strid
I ögonblick af lugn sig trötta sinnet vänder
Och söker vemodsfullt de stilla lunders frid,
Som leende stå upp på det förflutnas stränder.

Uti en sådan stund från hemmets kära strand,
Min barndoms paradys, jag några blommor bergat;
Jag kysste ömt de små och till en krans dem band,
Den minnets bleka sol i rosenskimmer färgat.

Den kransen, Agnes, tag; tag mot den af en bror,
Hvars glädje sjelf du är, hvars sorg din ömhet lindrar.
Din är den milda fläkt, bland dessa blommor bor,
Min dessa tårars dagg, i deras kalkar tindrar.

I hemmet.

Qälarns böljor slumra tyst vid stranden,
Solens eldklot högst på fästet står,
Ingen vindfläkt svalkar middagsbranden,
Ingen fågel slår i lundens snår.
Men på väna strandens vall en hydda
Skymtar fram ur gröna björkars rund.
Låt det ringa tjällets svalka skydda
Dig mot middagssolens qualm en stund.

Der välkomnar dig så huld en qvinna,
Vid sitt arbet är hon, vaggan när';
Himmelskt hennes milda ögon brinna,
Hvar gång deras mål den spåde är.
Stundom lutar hon sig ned, betagen,
Rädd förklingar hennes stilla sång, —
Då — hvad uttryck i de ädla dragen,
Moderligt och svärmiskt på en gång!

Det är hon, vår egen hulda moder,
Själen, som familjen genomgår;
Nu vid vaggan hos vår yngste broder
Drömmande fast uppmärksam hon står;

Ut hon lyssnar, om ej snart de komma,
Hennes make och de kära små,
Agnes, hennes afgud, hennes blomma,
Axel med de skälmska ögon blå.

Nu de komma! barnastämman ljuder;
Agnes störtar in med stoj och larm,
Lilla bröstets stora famn hon bjuder
Hulda mor! så strålande, så varm;
Kring din hals hon späda armar lindar,
Trycker kyss på kyss uppå din mund,
Hastigt se'n hon ur din famn sig vindar,
Helsar stora syster så en stund.

Sjelfbelåtet Axel synes bära
Tunga yxan hem, som far befallt.
Långa steg, — den får ej tros besvära —
Sätts i golfvet ned med all gewalt.
Öfvermåttan stark han går och galler,
Hela pundet han på ryggen bär,
Sjelfva Lill-Pehr, grannens son, han fäller,
Som till år och längd för mera är.

Odalmannen med den fria pannan,
Husets fader, de förbida än,
Mera glad och nöjd än någon annan,
Fast med pröfningen förtrogen vän.
Lätt du älskar detta fosterländska
Varma hjerta, och du fångslas lätt
Af den bottenärliga, den svenska
Öppenheten i hans tal och sätt.

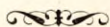
Djupt i hjertat gömmes bilden, gjuten
Af en lycklig, ljus familjegrupp;
Själ af själ i helig trohet sluten
Blomstrar här i himmelsk kärlek upp.
Här de, lyckliggjorda af hvarandra,
Se hur vårens sippor födas, dö,
Se hur sommarns sköna dagar vandra
Blomsterprydda öfver dal och sjö.

Då är fröjd och lif på fält och ängar,
Lärkan drillar jublande i skyn,
Balsamångor andas blomstrens sängar,
Allt är ljus och grönska för din syn.
Skön är rosen, sommarvärmens föder,
Doftande i qvällens ljumma vind,
Skönare ändå är ros, som glöder
Nyssutsprucken uppå barnets kind.

Dock ej länge dröjer sommarsolen,
Flyktar snart från våra blåa berg.
Isig nordan, stormande från polen,
Fälten klär i höstens gula färg.
Svanen lemnar då sitt tjäll i norden
Med dess frusna, dimbetäckta strand,
Gästar åter på den södra jorden
Varma vågorna i solens land.

Då är godt att samlas omkring härden,
Värmas, muntra sig vid brasans sken.
Ingen afund till den granna verlden,
Ingen längtan till dess nöjen hän!

Snabba flyga vinterqvällens timmar
I det trefliga, det lugna bo,
Vänligt vinternattens stjerna glimmar
Öfver barnens stilla, ljufva ro.

Den lilla holmen.

Långt bort ur de glittrande vågorna små
En holme står opp. På det djupa blå
Han simmar så grön
Och speglar skön
Sitt leende anlet i lugna sjön.

Från hemmet så långt vi ej dristat att ro,
Förskrämda väl ock af den gängse tro
På sagorna mång'
Om sjöfruns sång,
Den Fiskare-Calle der hört en gång.

Och tror du den sägen ej, vida dock spord,
Så må du väl tro på hans egna ord,
Hur skön hon der satt
I månskensnatt
Den listiga sjöfru vid trollska en skatt.

Den skatten han sken af det rödaste guld,
Och sjöfrun uppstämde en sång, så huld:
Du fiskare god,
Har du blott mod,
Du köper min skatt för en droppa blod.

Då hviskar så tyst i hans öra en röst,
Så ljuf, som den gått ur en engels bröst:
Åt fjärden, den blå,
Ro på, ro på!
På böljorna kan hon dig icke nå.

En afton en synnerlig längtan jag fick —
Att gästa på holmen ett ögonblick;
På gungande våg
Mig om ej såg,
Förr'n båten i lugnet vid stranden låg.

Med klappande hjerta jag sprang nu i land,
Försigtigt min båt vid en alrot band;
Med spejande blick
Jag uppåt gick;
Så fridfullt var allt, hvad jag skåda fick.

Jag länge på holmen nu vandrade kring,
Allt, allt var så tyst på dess trånga ring.
I böljornas rand
Göt solens brand
Sitt flammande guld öfver fjärd och land.

Från klippiga stranden förtjusad jag såg
Den darrande globen i vesterns våg;
En yra, så glad,
Mig grep, jag bad,
Jag kände min själ i de saligas stad.

En Gud till sitt älskande hjerta mig tog
Och högt öfver verlden sin vinge slog,
Och jorden försvann,
Och stjernrymden brann,

Och toner utsprungo
Ur gyllene strängar
Från harpor, som klungo
På stjernsådda ängar.

Cheruben, som vårdar
De saligas gårdar,
Nedsänkte sitt svärd,
Och portarne brusto till Edens verld.

Allt, allt var glans och lif och ljus,
Och sångens brus
Sig mängde med helga palmers sus.

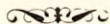
Men allt högre och högre i herrlighet
Genom lågande rymder jag flög,
Och en fläkt af de himmelskas salighet
Öfver hjertat, det skälfvande, smög,

Tills jag sjönk i de stormande känslornas höjd
Till den Eviges barm uti fröjd. —

Min första ingifvelses timma det var,
Den skönaste ock i min lefnads dar;
Du känner det väl,
Hvars varma själ
Fått sångens och konsternas arfvedel.

Se'n ofta till holmen på gästning jag kom,
Och alltid med saknad jag vände om.
När huldt i sitt sköt
Mig sångmön slöt,
Jag här mina rikaste stunder njöt.

Men fanns ingen sjöfru? — Ej djerfves med *nej*
Ännu jag din fråga besvara. Ej
Jag sett henne der,
Men säkert är,
Att Fiskare-Calle på saken svär.

Första förlusten.

Der stod invid vår hydda
Ett askträd, gammalt re'n,
Dess förr så rika krona
Var fornad längese'n.
Längs efter stammen syntes
En svart, en kolnad rand,
Dess topp var splittrad vorden
En gång af åskans brand.

Men underst sköto åter
De friska skotten fram
Och täckte med sin grönska
Ännu den murkna stam;
Från ofvan sammanväxte
De till en löfrik sal
Och skänkte än mot solen
En skugga, ljuf och sval.

De gamla oss förtäljde,
Hur förr till lek och dans
Kring asken de församlats
Vid aftonsolens glans.

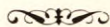
Nu kom ett yngre slägte
Med fröjd till trädets fot
Och jollrade och lekte
I gräset kring dess rot.

I skygd för solens strålar
Vi slumrat ofta här;
Här satt vår moder gerna,
Den platsen var oss kär. —
Men när i skötet hösten
En stormig nordan bar,
Dock trädet för vår hydda
En farlig granne var.

Derför ock far tog yxan,
(Det var en morgonstund)
Och snart för huggen styfva
Föll asken från sin grund.
När vi på gården trädde,
Re'n stammen fälld der låg,
Blott tomhet ut sig bredde,
Hvarthän vårt öga såg.

Nu blef det gråt och klagan,
(Hur väl jag minnes den!)
Det var, som om vi mistat
En mycket älskad vän;
Det var, som trefna'n vikit
Ur hemmet på en gång,
Som om vi lönt med otack
En vänskap, fast och lång.

Du tid, blott till i minnet,
Hvad du var skön ändå,
Då veka barnasinnet
Än kunde sörja så.
O, flydda barndomstider,
Försvunna sälla dar!
Jag tror, den första sorgen
Det i vår lefnad var.

Modren.

Morgonstjerna, du som först emot mig log,
När vid lifvets varma kyss min blick jag slog,
Än omornad, upp uti en okänd verld,
Du, som troget ledt min lefnads pilgrimsfärd,
Du min första tanke, du det första ord,
Som jag lärde stamma på den gröna jord,
Moder, hulda moder, du, som är, som var
Städs det skönsta minnet från min ungdoms dar,
Tag emot, du goda, nu i skrud af sång
Känslor, som jag biktat förr så mången gång,
När från yra lekars språng jag trött och varm
Somnade i kyssar vid din mjuka barm.

Mitt eget hjertas stormar, fröjd och smärta,
Kom låt mig glömma i din famn en gång;
De ömma slagen af ditt modershjerta
Som varma pulsar ströme i min sång.

Jag minns den tid, då mer på dig jag trodde,
Än på den Gud, vi bådo till hvar dag,
Jag minns, hur, när åt bön jag mig förtrodde,
Den Högste sjelf tog dina anletsdrag.

Ej flög en tanke genom barnets sinne,
God eller ond, för dig ej uppenbar,
Ej fanns en själens dunkla vrå härinne,
Den ej för dig låg öppen, fri och klar.

Ej somnade jag trygg i aftonstunden
Förr, än vid modersbarm jag biktat mig,
Ej nåddes ögat förr af ljufva blunden,
Än jag blef bönhörd med en kyss af dig.

Jag minns en annan tid, då tjust mitt öga
Med ynglingseld mot livvets löften log,
Då diktens genius till rymder höga
Med mig på vingad häst mot ljuset drog.

Hvart luftslott, hvarom minnets röster hviska,
Blott för din skull, du hulda, höjde sig,
Och hoppets alla blommor, sköna, friska,
De knöto sig så gerna omkring dig.

Men om mitt ynglingssinnes vågor stänkte
I stormig yra upp med trotsigt hot,
En blick af dig den vreda böljan sänkte
Med ångrens stilla tårar till din fot.

Det gifs en sträng uti ett qvinnohjerta,
Hvars fullklang mannen aldrig hörde än,
Den tonar herrligt så i fröjd som smärta,
Och moderskärleken så nämnes den.

Dess valspråk heter: kärlek in i döden.
Den fordrar intet, gifver desto mer;
Dess styrka mattas ej af livvets öden,
Och i sitt eidprof än den tåligt ler.

En moder, ser hon ock sin kärlek gäckad,
Sin möda spilld i föga tacksam jord,
Ser hon sin älskling ock af synder fläckad,
Förlåtelse är hennes sista ord.

Och står hon sedan på den andra stranden
Af tidens elf, vid högrens choren's sång,
Hon binds ännu af de så helga banden
Och beder för den fallne än en gång.

Morgonstjerna, du, som först emot mig log,
När vid livvets varma kyss min blick jag slog,
Än omornad, upp uti en okänd verld,
Du, som troget ledt min lefnads pilgrimsfärd,

Du min första tanke, du det första ord,
Som jag lärde stamma på den gröna jord,
Moder, hulda moder, du, som är, som var
Städs det skönsta minnet från min barndoms dar, —
Tag emot, du goda, nu min enkla sång,
Fast du hört dess toner förr så mången gång,
Evigt ny den blir dock för din ömma själ.
O! en dag jag, säll, på helgadt strängaspel
Får besjunga, sluten till din hulda famn,
I en högre sång ditt dyra modersnamn.

Gyllne tid.

Skald i vårens dagar
Hvarje väsen är,
Tusenstämmig, verlden
Gud sin hyllning bär.
Diktens engel ilar
Mellan sälla bröst,
Allt, hvad ännu hvilat,
Lifvas af hans röst.

All naturen hyllar
Vårens gudamakt,
Blommans kärlek biktat
Sig i färgers prakt,

Turtturn, öm och trogen,
Kuttrar för sin brud,
Vakan djupt i skogen
Slår sin längtans ljud.

Lifvets Maj är äfven
Menskans sångartid,
Förr än stormens ilar
Grumlat hjertats frid.
Skald är gossen redan
I sin oskulds vår,
All hans sällhet sedan
Diktens prägel får.

Lifvets väg för honom
Sig i blommor klär,
Skapelsen de friska
Gudadragen bär;
Sägner, underbara,
Trodda af hvar man,
Måste allt förklara,
Hvad ej fattas kan.

Gladt vid källans vatten
Dansar elfvors tropp,
Nattens gaster sparka
Markens tufvor opp;
Tydligt syns i hagen
Spår af deras strid,
Se'n den gyllne dagen
Manat dem till frid.

Men der bäcken brusar
Mellan klippor fram,
Står i furuskogens
Sköt en åldrig stam,
Växt af tvänne armar
Uti lyr-form opp,
Lyss, hur forsen larmar
I sitt yra lopp.

När på berg och ängar
Månen lyser klart,
Gyllne strängar pryda
Trädet underbart, —
Strömkarlns finger spelar
Klangfullt deruppå,
Skogen gensvar delar
Åt hans toner då.

Lifvets bästa vishet
Re'n som barn du vann,
Då en mensklig skepnad
Gud för dig tog an.
Lefvande i bönen
Du Allfader såg,
Och hans blick med lönen
Sänktes i din håg.

Nu ej mer du sträcker
Famnen mot hans famn,
Nu ej mer du jollrar,
Smekande, hans namn!

Barnaålderns hela
Underverld förgår,
Minnets strängar spela
Knappt du än förmår.

Ser du uti vårens
Ljusa qväll ibland
Barnens glada lekar,
Ser dem hand i hand
Sig till blomstren sluta
Leende och huldt,
Gyllne frihet njuta
Gladt och oskuldsfullt;

Hör du skogens dufva
Kuttra för sin brud,
— Bäfva hjertats strängar
Än af fordna ljud;
Vinden kysser tåren
Från din kind, och tröst
Blommar upp, som våren,
I ditt värmda bröst.

Om våren.

Från blånande himlar nu vårsolen ser
Sin bild i den klarnade källan och ler.

Med klappande hjerta

I blommor och grönt

Den strålände Hertha

Sig kläder så skönt.

Lifgifvande anden går fram i naturen,

I jorden, i vågen, i höga azuren.

Vårisarne sjunka så tunga och grå,

Från fönstren försmälta frostblommorna små.

Dryaderna kransa

Den leende kust,

Der böljorna dansa

Af ungdomlig lust.

Blåsipporna stiga ur tinande jorden,

Och lärkorna helsa den vaknande norden.

Hvad himmelsk förmåga i vårkyssen bor,

Hur ljust, hur föryngradt är allt se'n i fjor!

I skuggande dalar,

På strålände höjd

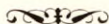
Allt lefver, allt talar
Af kärlek och fröjd.
Sefirerna leka i skapelsens strängar
Och dansa med lust kring de doftande ängar.

Då vidgas oss bröstet, då längtar vår håg
Från trängande hyddan till ängar och våg;
Hur roligt att gästa
Hvar lekplats på nytt,
Att minnena fästa
Af nöjen, som flytt!
Fritt himmelen sträcker de ljusblåa täkten,
Och vänligt oss vinka de blommande fälten.

Guldvingade fjärlarne gäckande fly
De ifriga barnens förföljande gny;
Ej trötthet oss binder,
Ej hvilan oss når;
Med rosiga kinder,
Med fladdrande hår
De soliga höjder och slätter vi mäta,
I lockarne kransar af gullvifvor fläta.

Men djupt under granarne varsna vi se'n,
Hur skimrande drifvan försofver sig än.
Hit jublande jaga
Vi neder från höjd,
Här afsked vi taga
Af vintern med fröjd,
Här tumla vi om, innan ännu den sista
Snödrifvan för ljummande våren vi mista.

När fåglarne slumra i värmande bo,
Och aftonen nalkas med skuggande ro,
Så ljufligt vi domna
Vid drömmarnes smek,
Så nöjda vi somna
Från tröttande lek,
Tills morgonens sol på de östliga höjder
Ånyo oss väcker till vårliga fröjder.

Öppet vatten.

Vaknar ur drömmarne
Flodguden, tömmarne
Fattar och strömmarne
Jagar mot sjön.
Skogsklädda hållarne
Grönska, och fjellarne
Stiga med blommor ur
Smältande snön.

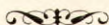
Göksången årliga
Ljuder, den vårliga,
Skatan, den dårliga,
Skrattar deråt.
Soliga lågorna
Glittra på vågorna;

Ut vill jag jaga på
Vaggande stråt.

Hurtigt min åra nu,
Aldrig du svek mig ju!
Broder, kom äfven du
Med på min färd!
Lustigt att gunga få,
Roligt att sjunga på
Vaknande Mälarens
Böljande fjärd!

Starkare är i år
Jag än i fjor, det går
Raskare — snart jag rår
Ro såsom far!
Sjövind i sångerna,
Blomdoft i ångorna!
Broder, hur sköna dock
Ungdomens dar!

Yngling, hur korta dock!
Snart i din mörka lock
Sorgen inflätar ock
Grånade hår.
Möt den med mannamod,
Näpser du storm och blod,
Klar öfver tidens flod
Seglaren går.

Den gamla.

Hvarför jublar barnens skara
Högt i dag? — jo, käre vän,
Hjertefröjdens grund är den,
Till sin mormor få de fara.
Allt i ordning! stora båten,
Ändtligt friad från sitt tåg,
Klyfver på den våta stråten
Lustigt hvarje trotsig våg,
Tuggar som en yster fåle
Fradgigt betsel, hoppar lätt,
Likt en återkastad stråle,
Öfver djupets blåa slätt.
Färden gäller, som vi veta,
Gamla mormors lugna bo,
Der på lummig strand »Margreta»
Firas skall i landtlig ro.
Hvad kan glädjen högre tända,
Än hos henne gästa få!
Mer än skäligt svag kanhända
Är hon för de kära små.

Vinden slappar af mot land,
Vaggar älsklingar till strand.
Mormor här dem möter redan,
Hon har sett dem längesedan,

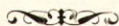
Sluter ömt dem i sin famn,
Nämner rörd de kära namn.
Goda gumma, (ack! hvem minnes
Ej en sådan bild och röst!)

Friden bygger i diitt bröst,
Glad är du ock städs till sinnes;
Barnslig enfald, himmelskt hopp
Se ur fromma ögat opp.

Vänligt språksam, än du gerna
Lefver upp i dina minnen;
Ofta, när med tjussta sinnen
Du har nämnt din ungdoms stjärna
Och din sällhets gyllne tid,
Brister du ock ut dervid
I en klagan öfver verlden,
Nya sederna och ffärden;
Att den gamla goda tiden
Nu för alltid är föörliden.
Barnen ej ditt tal förstå,
Höra blott med umdran på.
Men de många goda frön,
Dem du sått i derras hjerta,,
Kärlek, fridsamhet och böni,
Tålmod i sorg och smärta,
Skjuta rot i barnasinnen,
Gömmas, med din bild, i minnet.

Än på ärans gamla jord
Frodas dygd och tro och heder,
Och, som fordom,, uti nord
Luttrad fromhet ännu breder

Sina hvita vingar ut
Öfver fattigdomens bygder;
Säg ej mer;, att fädrens dygder
Nu för evigt blommat ut!
Låt de vördnadsvärda gamla,
Med de gleesa silfverhår,
Sina ljufva minnen samla
Från en flyktad ålders vår,
Låt dem dessa tider prisa,
Sjunga om den nötta visa,
(Sjungen väl i tusen år):
»Verlden är ej mer densamma,
Bättre i vår ungdom var,
Då än dygdens rena flamma
Brann, och blott förtjensten bar
Upp till lycka, makt och heder;
Andra tider;, andra seder!» —
Du, ett yngre släktes son,
Som på evig fortgångs bölja
Bättre kan din samtid följa,
Månget dyrbart hjertats lån
Kan den gamla dock beskära
Dig, som ur din ålders vår
Fram mot lifvets allvar går.
Ack! ännu hon kan dig lära,
Se! hon pröfvat längese'n
Skiften, som dig vänta äm.

Fågelboet.

»**D**ej aldrig, Agnes, trodde jag,
Så mycket välde låg
I milda ögonens behag,
Förr'n jag dem gråta såg;

Och aldrig trodde heller jag,
Att mörka lockars natt,
Att rosenkinders skära dag
En sådan makt besatt.

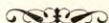
Men när så der du på mig ser
Och kysser mig och slår
Din arm omkring min hals och ber
Med känslans blyga tår,

Då kan jag icke neka dig
Hvadhelst du än begär;
Tag fågelbo't tillbaks af mig
Och det till modren bär.

Men, lilla syster, nu igen
Se upp på mig och le,
Vill du din stygga bror och vän
Ej nöjd och lycklig se?

Förlåt mig! ty i skogen tog
Jag det för din skull ju;
När på din fröjd jag mig bedrog,
Ger jag igen det nu.»

Och Agnes slog sitt öga opp
Från brodrens barm i fröjd
Och bort till gröna skogen lopp
Med fågelbo't så nöjd.

Beräkningar.

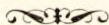
Glad, som dufvan utur arken,
Liten tös flög ut i parken.
Regn det blef, hon måste hem,
Gjorde piruetter glada,
Att ej räkna vore skada,
Derföre hon räknar dem.

Hundrafemti *pas de Basque*
Gör jag genom regn och slask
Ifrån gungan fram till brunnen.
Håll nu tungan rätt i munnen!
Hundratrettisju *chassés*
Derifrån rätt genom lunden

Och jag hemma är på stunden;
Hörnet i beräkning tar jag,
Och så uppför trappan far jag,
Vill ha frukost, får jag be!

Pladdrar stora bror för sig:
»Uti ett Euclides felar,
Vinkeln i tre lika delar
Han dock ej uppdelat kan.»
Ganska lätt det syns dock mig,
Ty jag kan det jag minsann!
Pytt, min gosse, får du smaka'n,
Om du, mamma, oss består
Nu en klyft af ugnspannkakan,
Och jag den fördela får;

Hvarken Axel eller Anna
Skall få minsta moln på panna,
Det bevisar bäst, att jag
Delar — alla till behag —
(Titta på mig, om jag felar,)
Vinkeln i tre lika delar.

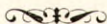
Missmod.

Syster, ofta ser jag tårar glimma
I ditt öga, när i qvällens timma
Du från bordet vid din säng dig reser,
Der i pappas stora bok du läser.

Säg hvad hviskar boken i ditt öra,
Som kan så ditt ömma hjerta röra,
Underbara sagor? visst de skrifvit
Der om prinsarne, som svanor blifvit?

Nej, min Agnes, fridens bok jag läser,
Som sitt tempel i vårt hjerta reser;
När man sorgsen, ensam är på jorden,
Då finns tröst uti de helga orden.

Syster, läs för mig deri! — jag känner
Mig ej lycklig mer. Se'n mina vänner,
Pippi död och Axel sjuk är vorden,
Agnes sorgsen, ensam är på jorden.

Drömmen.

Hvarför väckte du mig, stygga mamma,
Hvarför fick din Agnes icke sluta
Först sin vackra dröm? — så flickan sade
Och de späda, hvita armar lade,
Smekande, kring modrens hals, omornad
Lutande sitt lilla tyngda hufvud
Till den barm, som klappade mot hennes.
Ned på barnet såg med gränslös kärlek
Modrens öga, och en kyss hon tryckte
På de silkeslena, lösta lockar. —
Deras blickar möttes, och den lilla
Djupt såg ned i svaga modershjertat —
Log, men melancholiskt, mildt, som månen
Mellan glesa silfvermoln, och talte:
Vet du, mamma, hvad jag drömde! himlen
Såg jag öppen; präktigt som i kyrkan
Öfver choret — blått med granna stjernor!
Ljust och klart och vackert hvart jag vände
Mina ögon! men jag tänkte icke
Mycket deruppå, ty Axel lekte
Åter vid min sida som på jorden.
Hastigt tog han mig i hand och sade:
Syster kom, vill jag dig visa någon,
Som dig älskar mer än jag! — då, mamma,

Tänkte jag på dig; men fram till Frälsarn,
Som du honom ser på altartaflan,
Mild, men allvarsam, — vi båda trädde.

Nog jag visste, att han kände Agnes,
Men jag var ändå så blyg, då sänkte
Han mot mig en blick, det var just denna,
Hvarmed nyss du såg på mig, du goda,
Tog mig sedan i sin famn och tryckte
Mildt en kyss uppå min mund, då väcktes
Jag af dina kyssar och fick icke
Taga afsked utaf bror.... du gråter!
Mamma, mamma, säg, att du förlåter
Stygga flickan, som i himlen ville
Dröja, skiljd från dig! — gråt ej din Axel,
Han är nu hos Gud, men Agnes stannar,
Goda mamma, qvar hos dig ändå.

Återseendet.

Kom du en gång i qvällens stund
Tillbaka till din fordna hydda
Och återsåg den väna lund,
Som hviskar ljuft om dagar flydda;

Der hvarje stig, från ungdomsår
Så välbekant, din kosa leder
Igenom grönskans dunkla snår,
Der qvällens skugga tyst sig breder;

Hvad sällsam stämning dig berör,
Hur lifligt målar ej ditt minne!
O säg! hvad tåras ögat för,
Hvad rör sig mäktigt i ditt sinne?

Hvart träd en barndomsvän dig är,
Hvar mossig häll i hemmets dalar,
Den gröna torfvan, som dig bär,
Allt, allt till dig om minnen talar.

Du smyger fram med rädda fjät,
Som om dig lundens elfvor hörde,
Din puls slår högt, din kind är het;
Hvad hemlig trollmakt hit dig förde?

Du ville skåda än en gång
Ditt barndomshem i sommarnatten,
Du ville dröja stund så lång
Med blicken på de kända vatten.

Hvad fann du i den stilla qväll,
Som så till vemod hjertat rörde,
Låg ängden ej ännu så säll,
Som när din spira här du förde?

Ack jo, men längre ej för *dig*
De prunka, dessa blomstersängar,
För dig ej lunden smyckat sig,
För dig ej mer de gröna ängar.

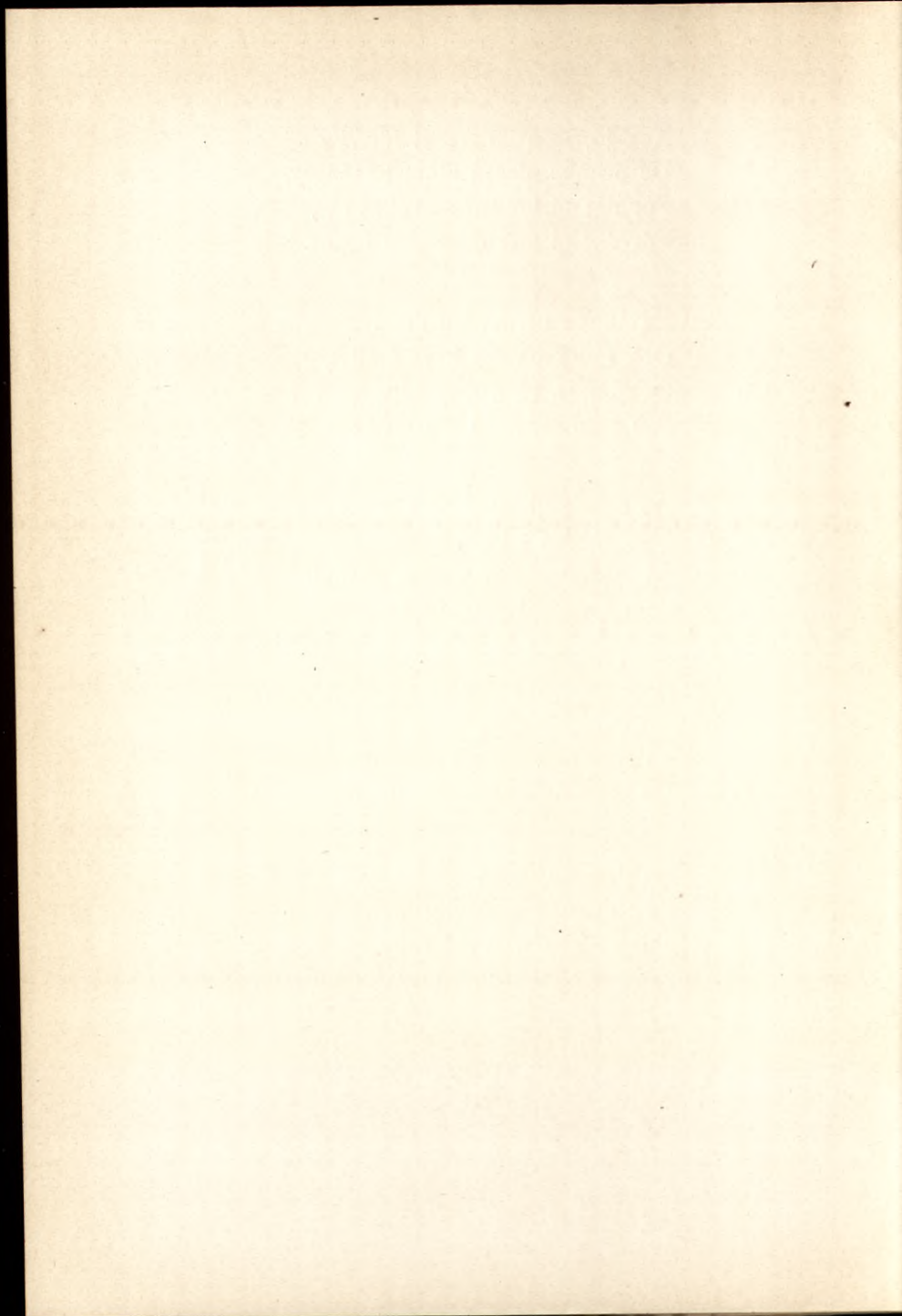
En annan bergar nu din teg
Och råder på det kära stället,
Och andra barn med lätta steg
Ses komma, gå, i barndomstjället.

De ömma känslor än ej flytt,
Som tändes i föräldrahuset;
Så många röster väckts på nytt,
Som länge qväfts af lefnadsbruset.

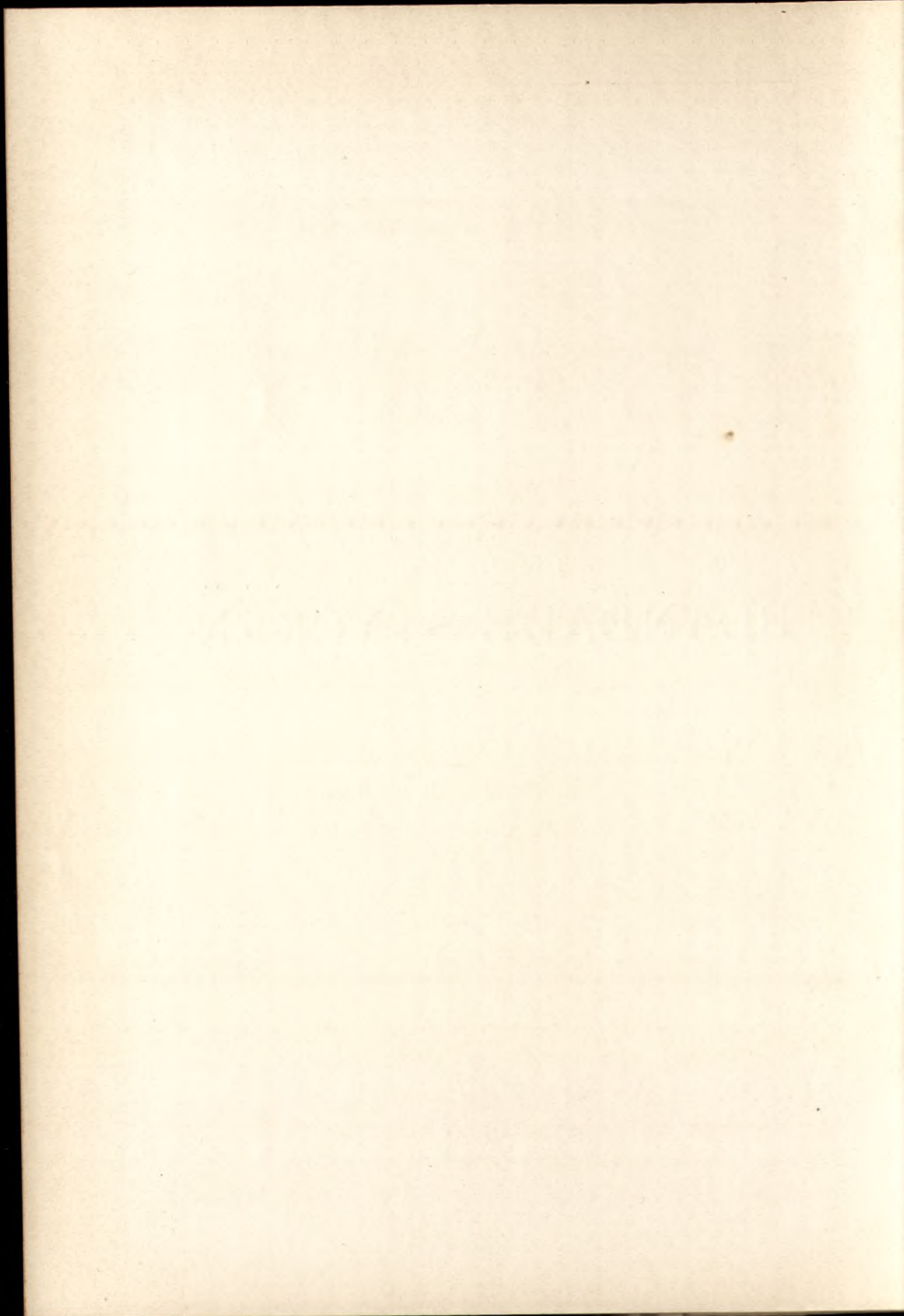
Dröj kvar, du bild af stilla frid,
Du barndomsdal, i hjertats sköte;
I kamp och strid, i mörkan tid
Du blomme ljufvig oss till möte.

En dag, en dag i Edens land
På skaparns vink du, åter vorden
Till verklighet, med sälla band
Förbinde himmelen med jorden!

BLANDADE STYCKEN.

Runa på Atterboms graf.

Din bana fyllts, du morgonstjerna klara,
Som, molnen skingrande, på fästet skred.
Den nya dagen kom, den underbara,
Den gyllne tid, för hvars triumf du stred.
Hvad skära dagrar nu kring rymden fara,
Hvad ljufva toner strömma mäktigt ned!
I dem du badar segersälla anden,
Som sångens fjettrar bröt i nordanlanden.

Hvem sjöng, som du, hur livvets stämma talar
Uti naturens underbara värld,
Hvem målade, som du, sin barndoms dalar,
De stilla fröjderna och hemmets härd,
Hvem qvad, som du, hur kärleken hugsvalar
En barm, af hjertats dunkla trånad tärd,
Hvem har, som du, åt konstens allvar skattat
Och nordbons trängtan och hans svärmod fattat!

Du rör med lust de evigt unga strängar
Och vårens anda genom lunden far; —
Hvad nyfödt lif kring fält och blomstersängar,
Der Flora tågar fram i rosig char,
Der blomstrens verld på solomgjutna ängar
Ännu har lifvets ursprungsfägring kvar,
Der hvarje blomma blygt och själfullt diktar
Sin sköna saga och för dig den biktar.

I oskuld klädd, ur hvita vaggan träder
Vid Zephyrs kyss den blyga Sippan opp;
Narcissus, skådande sin fägring, qväder
För källans våg sitt evigt svikna hopp;
Vällustigt gungad af de milda väder,
För fjäriln öppnar Rosa huld sin knopp
Och till sitt doftfullt varma sköte sluter
Sin älskling nu i brudlig fröjd och njuter.

Linnéa, blomsterkungens dotter, dröjer,
Skär, som en bön, i skogens tysta sköt;
För Vallmons fläkt Naturen trött sig böjer
Och drömmer, salig, om hvad förr hon njöt;
I snöhvít skrud sig Liljan, bönhörd, höjer
Ur stoftets band, som hennes anda slöt;
Så mellan blomstrens verld och menskoanden
Sig knyta djupt symboliskt syskonbanden.

Men högre brusar sången, högre ljuda
De gyllne strängar för din mästarhand,
Till romantikens riddarverld de bjuda,
Till trubadurernes och sagans land.

Hur mannahjertats alla källor sjuda
Af dunkel oro, evig trånads brand,
Hur qvinnans kärlek än i döden strålar,
Ditt sagospel med klara färger målar.

Din riddaranda tar gestalt och träder
Som Astolf och Amundus kungligt fram.
Re'n gungar diktens skepp för friska väder,
Dess hjelte strålar hög i gyllne stam;
Invid hans sida skalden står — och qväder
Hvad underbart han på sin färd förnam. —
Hvad gäller tåget hän mot solens länder,
Den riddarfärd mot cederkrönta stränder?

Din kärleks drömda urbild vill du finna,
Din känslas brud vill du lycksalig nå;
Ej längre Nordens väna älskarinna,
Ej Svanhvit kan ditt hjertas hyllning få;
Skär, som Madonnan, nalkas dig Florinna,
Jungfruligt blyg, men älskligt huld ändå,
Och ödmjukt vid din fot i kärlek dröjer,
Tills, tjusad sjelf, för henne knä du böjer.

En kyss, en öm, en eldig kyss du sänker
På hennes varma läppers rosenbädd;
Men re'n, förföriskt skön, emot dig blänker
En himmelsk syn, af ingen annan sedd;
Ur rosenmoln, dem ljuset guldbestänker,
Står upp en ö, af fagra lundar klädd,
Der under evigt strålände azuren
En gudaålder smyckar än naturen.

Tag allt hvad dikten rikt och yppigt eger,
Hvad tanken djupt, hvad ljufligt hjertat rönt,
Tag ljusets dröm på österns rosenläger,
Tag allt hvad kärleken har stort och skönt,
Hvad minnet af en gyllne tid dig säger
Om himmelsk tro, af salighet belönt,
Låt siarn sist med elden af sin anda
De klara färgers djupa trollspel blanda,

Och se! »Lycksalighetens ö» i dagen
Står upp, med svar på hvarje hjertats bön.
Hvem gaf dig, siare, de ljusa dragen
Af herrskarinnan på den sälla ön?
Hell dig Felicia, urbild af behagen!
Ej Paphos' drottning var så hög och skön,
Och diktartanken skall ej mera finna
En öfverjordisk bild så älskligt qvinna.

Hvad södern ljuft, hvad norden ädlast eger,
Behag och kraft i denna saga bo;
Begär, bönhörelse på nöjets läger
Der smälta samman i odödlig tro;
Der rufvar öfver tiden glömskans häger,
Och tanken sänks i helig sabbatsro,
Och ungdomskällan spelar mellan träden
Om evig sällhet halft försmådda qväden.

Hur skaldens själ i dessa toner strömmar!
I sångens djup hans hjertas pulsar slå,
Och kärleken sin rosenlöja sömmar
På diktens himmel, vårligt varm och blå.

Naturens dolda väsen, blomsterdrömmar
I välljud lösta, fram i dagen stå,
Och ur det innersta af konstens rike
Sig bilder te af skönhet utan like. —

I lära, som i sång, sin uppgift trogen,
Till förr ej kända rymder väg han fann.
Med mästarne i tankens värf förtrogen,
På andens höjder stod han djup och sann,
En ödmjuk tänkare, hur redobogen
Att se, det endels blott han målet hann!
Men upp till lifvets källa i det höga
Han såg med barnasinnet klara öga.

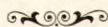
En tron i vettets verld är lärostolen,
En kungakrona snilletts lagerkrans.
Bland ljusets alla kämpar hvem vid polen
Har skördat lagrar friskare än hans!
Ej öfver Odens lundar lyste solen
Förut med denna sydländskt varma glans,
Men skalden kom — och Fyris flöt, vid flamman
Från konstens land, med Tiberns vågor samman.

Och dubbelt kär blef ock för nordanlanden
Den siste siarn, Svea egde kvar;
Förklarad re'n var store sångaranden
I aftonskimret af sin lefnads dar;
De flydda tidens snillen bjöd han handen,
Försonande hvad fordom brutet var,
Och med hans varma kärleksblick belönadt,
Sig reste Sveriges Pantheon förskönadt.

Nu skalden sjelf sitt trötta hufvud hvilar,
Hans strängospel för alltid tystnat har,
Och tiden fort på snabba vingar ilar,
Men sången lefver öfver grafven kvar.
Det susar sakta i de tårepilar,
En sällsam dallring genom lunden far —
Det skaldens ande är, som så i qvällen
Besöker, drömmande, de kära ställen.

De helga rum, der förr hans stämma hördes
För sanning kämpa lefnadsdagen lång,
De gröna lunder, der hans strängspel rördes
För första gången till odödlig sång,
De Fyris-ängder, der han fordom fördes
Till ungdomsbragd, han skådar än en gång; --
Finns än för skönhet der ett öppet sinne,
Finns än af skalden kvar ett älskadt minne?

Med makt från *Carolinas* salar rusar
Af toner nu ett skyfall, våg på våg,
Och fram ur dånande portalen brusar
En sång af skalden — med ett ynglingståg.
Då glädes varmt hans själ, att sången tjusar
Med en oändlig makt de ungas håg,
Och rörd han känner, att det rum, han eger
I svenska hjertan, ryktet öfverväger.

Mot höjden.

Förr än solens blick kring ethern sändes,
Förr än stjernnattens flammor tändes,
Gnistrande, på fästets blåa härd,
Förr än tidens örn i jemna ringar
Mätte rymderna på starka vingar,
Låg, Allfader, för din blick, bestrålad
Af idéens gudaglans, din verld.

Ljusets »vardel» — lifvets härold vordet —
Gick i öde rymder ut — och ordet
Göt kring himlarne en morgonglans;
Verldar ljungade ur chaos' sköte,
Solar blixtrade hvarann till möte,
Och naturen band, på skaparns maning,
Länk för länk sin underbara krans.

Menskan föddes; hvart sin blick hon vände,
Hon den store Fadrens kärlek kände
Och hans vishet prisade i allt;
Dagens guld på purpurskyn i öster,
Dalens lilja, lundens tusen röster,
Alla lofvade den Gud, hvars vilja
Dem ur intets skumma natt befallt.

Hvi förmörkas taflan, hvi försvinna
Varelser i dödens famn, hvi rinna
Blod och tårar på en kvalfylld jord?
Der, i sinnets rus, begärens slafvar
Tumla, yrande, kring öppna grafvar,
Och de lösta lidelsernas stormar
Hopa straffets viggas, pest och mord.

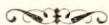
Ljusets son, hvi är du mörkrets vorden,
Hvi en brottets tummelplats är jorden,
Hvar en räddning finna? hvar, o Gud!
Jo, han kommer för att allt förlika,
Kärleken allena kan ej svika —
Fri på nytt sig höjer menskligheten,
Än en gång hörs glädjehymners ljud.

Ingen straffdom binder mer i gruset
Frälsta anden, sträfvande mot ljuset,
Menskan skådar Fadrens herrlighet;
Blicken sjunker i Hans blick, betagen,
Ingen molnstod skymmer mera dragen
Ingen bäfvan töckenhöljer glansen
Af Hans kärlek och barmhertighet.

Gud! när i en dödligs svaga hjerta,
Trogen så i glädje som i smärta,
Kärleken de högsta under gör;
När den offrar allt och allt vill ega
För den älskade allena; säga
Dessa känslor ej, att outtömlig
Kärlek i Ditt hjerta dväljas bör!

När i bröst af stoft det godas flamma
Mäktar, fast fördunklad, dygder amma,
Huru herrlig är då flamman sjelf!
Huru klar skall ej det skönas källa
Genom Gudahjertats pulsar välla,
Då så präktigt återskenet hägrar
På förgänglighetens dunkla elf!

Uppåt, uppåt till all vishets källa
Att med ödmjukt hjerta vägen ställa,
Det är lifvets konst och hemlighet.
Uppåt, ständigt uppåt gäller färden,
Herrlig, sedd från höjderna, är verlden —
Hvarje steg du på din bana tager,
För dig närmre din lycksalighet.

Lugn.

Lugn i stormen, det är gudars gåfva,
Lugn i striden är hjeltens pris.
Lugn är segrarens storhet,
Lugn är lösen till ädel bragd.

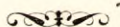
Ryter stormen kring din usla planka,
Ljungar vigen ur, svartnad sky,

Kokar djupet och gapar
Som en afgrund din syn emot,

Finns ej vänlig stjerna, der ditt öga
Med förtröstan sig hvila får, —
Höj din blick öfver molnen,
Der det eviga lugnet bor.

Var en man! var stark i tron på ljuset
Och dess makt öfver villors natt;
Lugn i striden ger seger,
Väl det höfves en ljusets man.

Bygg och bo i rymder, der sig anden
Evigt badar i ljus och ro,
Dädan medför i striden
Kraft och klarhet och heligt lugn.

Otur.*

(Teckning ur affärslifvet.)

Det var då hin till otur! jag har spelat
Och bjudit lyckan handen år från år,
Men, fast mot hennes tempel upp jag krälat
Med all gewalt, jag midt i backen står, —

---

* För många år sedan tryckt i D. N.

I artighet mot henne ej jag felat,
Och dock hon kallt förbi min näsa går;
Nu ger jag henne hin med begge händer
Och ryggen — ja än mer — mot henne vänder.

Jag köpt promesser, statsobligationer
Och väntat guds välsignelse »bei Cohn»;
Hos Bröder Lilienfeld, att millioner
Förtjena, satt jag in ett litet lån;
Jag spelat har i alla världens zoner
Och kalkylerat fullt mitt hela plån,
Men ej en Thaler hab' ich noch gewonnen,
Mein armes Geld ist immermehr zerronnen.

Jag aktier tog uti pudrettbolaget —
Och concentrerad strunt jag nu bjöd ut;
Af bara lukten kände jag behaget,
Om tunnor guld jag drömde hvar minut.
Men ack, förgäfves! ty vid detta laget
Guanon rymmas kan uti en strut.
Utdelningen deraf jag mindre skattar
Än en pris snus! förlåt, godt folk, jag skrattar.

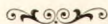
The Swedish-English Bank dernäst jag sökte,
Och vaxlarenom fick jag mina pund;
Att på affären de sig ej förökte,
Jag ej begriper än i denna stund.
Helt säkert, om man der på tomten sökte,
Begravven fann man någon liten hund,
(»A little one» med röda polisonger.)
Som ätit upp förtjensten många gånger.

Af S** sedan jag ett hus mig köpte,
(Hans advokat dervid behjelpig var,)
Och klart som dagen var, att jag ej löpte
Den minsta risk, ty ännu funnos kvar
Tre större rum, som man med lätthet stöpte
Till flera smärre. — Vördnadsvärda par!
Dödsstraffet ville jag ur lagen tränga,
Se'n Er jag skåda fått i galgen svänga!

I Gellivare bolag in jag trädde,
Af malm der fanns omätliga förråd.
Man räknat ut, att, om deraf man redde
En kabel, tjock som ett kommerseråd,
Och se'n i universum ut den ledde,
Man finge hela världen på en tråd. —
Men likafullt — liksom den finska hären —
Gick baklängs, icke framåt, den affären.

Till sist petroleum jag sökt — och borrarat
Och nosat uti hålet idelig,
Ja, borrarat har jag, så att bergen skorrat,
Och jag har känt det »lukta» tydlig.
Hvad har du nu, misstrogne, för du knorrat?
»Bolaget re'n konstituerat sig!» — — —
Men så kom våren, och en oljad »Dalkar»
Så lätt som en sefir på ändan halkar.

Försakelse och Frid.

Stilla blommade i somnardalar
Blyga blomman, morgonrodnans dotter.
Dagern föll så skär från hennes anlet
Öfver nejden, der den hulda dvaldes;
Ljuft hon doftade, som bönens rökverk
Doftar från ett ädelt hjertas altar.
Full af oskuld stod hon på sin stängel,
Log så mildt mot hvarje vänlig blomma,
Kände kärlek för hvartenda väsen
I den stora, herrliga naturen,
Drömde hoppets ungdomsdröm, att troget
Någon kärleksfull, befrydad ande
Skulle sluta henne till sitt hjerta;
Ty hon visste med sig, att hon kunde
Lyckliggöra den, som henne valde,
Och hon kände en odödlig längtan
Att i kärlek gjuta in sin egen
Klara, varma själ uti en annans,
Att utur en ädel älsklings blickar
Dricka sjelf ett högre lif tillbaka.

Mången vandrare på lefnadsstråten
Gick den älskliga förbi och skänkte
Knappt ett ögonkast åt hennes fågring,
Ty för skär den var för dödligt öga,

Hennes doft för mild för jordiskt sinne.
Nu en främling kände hon sig vara,
Ensam i en sphèr, för låg för henne;
Och en tår, en klar och kostlig perla,
Bröt sig, skälfvande, ur helig gömma,
Speglade den klara aftonsolen,
Som gick fram i glans bland gyllne skyar.
Högre, högre brunno hennes kinder,
Liksom trånade hon hän mot ljusets
Sälla drott, som, purpurmantlad, lyste
Frid utöfver land och haf och himlar;
Och ur doftuppfyllda rosenkalken
Flög en blomstersuck på skira vingar,
Bedjande, mot höjden, och melodiskt
Ljödo toner, som ett sakta klockspel,
Genom stilla, klara aftonstunden:

Fader nämner jag dig, du, som ur purprad sky
Bryter, bländande skön, fram för min tjusta syn,
Aldrig så i glans och fägring
Stod du klar för mitt öga.

O, hvi tände du, säg, tärande lifvets eld
I ett hjerta så blygt, bäfvande vekt som mitt?
Kärlek blott din blomma kunde
Andas, dofta och drömma.

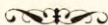
Kärlek brann i min puls, slog i min blomsterbarm,
Låg, ett bedjande barn, bäddadt i hjertats djup,
Sträckte späda liljehändren
Mot de forskande blickar.

Ingen älskande vän slöt mig i trogen famn,
Ingen värmdes af min heliga flammans brand,
Du, blott du, allgode fader,
Evigt älskar din dotter.

Helig, herrlig är du, hög är din ljusa gång,
O, jag trängtar till dig, trifs ej här nere mer!
Slut, o fader, dotterblomman
Till ditt älskande hjerta.

Slut, allgode, ditt barn tätt till din hulda barm,
Att bestrålas jag må städs af din klarhets glans,
Slut, o fader, dotterblomman
Till ditt älskande hjerta!

Och den höga ljusetets konung hörde
Hennes djupa bönesuck och tryckte,
Full af godhet, ljufva dotterblomman
Till sitt stora, rika gudahjerta.
Och hon sjönk i frid till fadersbarmen,
Smög sig tätt intill den kära vännen,
Bars af honom hem till fadershuset;
Men, förrän dess gyllne portar slöto
I sitt hägn den älskliga, hon sände
Än en vänlig afskedsblick mot jorden,
Gret en minnets tår, som tröstfullt talte
Om försakelse och frid till månet
Ömt och kärleksfullt men ensligt hjerta.

Ett ömkeligt sorgeqväde

öfver

min högstbetrodde lifkäpp och staf,

then nu af margfaldig nyttjan och bebrukelse platt utnött och förderfvader är.

Mig nu en kostlig klenod then ypperste, fuller beröfvas,
Stafven, then aldrig lär mer, som Arons i skriftene, löfvas.
All god ting kommer ofvan ifrå, men en käpp kommer
nidan,

Skjuter frå plantones rot rätt upp som en dart utur slidan.
Vill tu nu säga: »som nidan ifrå är en käpp ej en god
ting» —

Jo, likafull, vare skurin af ek eller danad af roting.
Käpp! min älskoge brud, min riddare bård och min led-
stjern',

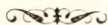
Tig alle Musernas tropp vill sjunga på forntida sed gern'.
God käpp var tu försann! Alleman togo skröpli till fota,
Tå på the tredskandes rygg tina knölar och knotingar
rota!

Vardt mång kind både blackot och blå under idkelig pryglan,
Karskheden höllt tu i töm och the yfvandes braskan i tyglan;
Vapn och värn var tu mig, stor id uti trohet bevisand',
Stödde min stapplan å stig glanskog eller vinterlig isand';
Truldom och allsköns styggt otygs margfaldiga funder
Föllo för tig helt spak', som mygg kring rykande tunder.

Nu må jag prijsa thernäst tin begripan och dråpliga vjisd-
dom,

Hur tu i villand' natt karsk sven urskiljde frå mödom,
Hurtigt mot karlar tig svung, mot qvinfolk sedig tig lade,
Så för mång artig merit besynnerlig kär jag tig hade.

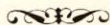
Är tu nu död, stor nöd, bedragan och ängselig klagan
Komma, min själ, tig till del efter Parcernas släte behagan,
Aldrig så vacker och söt vällust och så ljufvelig lisa
Varder nu min; thy månde jag tig evärdelig prijsa.

Den underbara blomman.

Ett minne af tidernas morgon,
En älskelig blomma jag känner,
Hon strålar af himmelens klarhet,
Af ljuf, outsägelig fägring.
Ej hinnes dess ljuffiga vällukt
Af Ros och Viol och Reseda
I sommarens doftande qvällar.
Hon vet ej af taggar och törnen,
Hon döljer ej gift i sin blomkalk,
Blott klaraste honung och balsam.
Hon flyr den vulkaniska grunden,
Hon trifs ej der stormarna ryta;
Men hinner orkanen dess fristad,

Hon bryts ej, men lutar sin krona
Så roligt och lugnt, som i skeppet
Försonaren sof under stormen.
Likt Herran, med segrande gudom
Hon näpser de brusande vågor
Och glädes åt speglande lugnet.
Hon träffas blott sparsamt på jorden,
Hon frodas i kärlekens lustgård,
Der huld, likt en älskande qvinna,
Hon sprider blott sällhet omkring sig.
Och vill du nu veta, om blomman,
Den fridfulla, ljufva du eger,
Se till, om ditt väsende andas
Det mildaste, vänaste Saktmod.

De förenade.

Stormens vinge nu är bunden,
Blott sefiren bor i lunden,
Sången höjs mot skyn,
Dagens stunder glada ila;
När i purpurbädd de hvila,
Kärligt Frejas stjerna tindrar
Öfver skogens bryn.

Sköna väsen, du, som sände
Öm en blick och lifvet tände
I min själ på nytt,
Hvadan denna underbara
Makt att himmelskt allt förklara,
Att ovansklig återskänka
Hvarje fröjd, som flytt?

Ros från undangömda dalar
Stod du skön i festens salar,
Och blott dig jag såg.
Tvänne englar från det höga
Logo i ditt klara öga,
Godhet, oskuld, — och på kinden
Frisk en blomma låg.

Tjust jag kom, och blygt du sänkte
Dina blickar, hvad du tänkte
Vet ditt hjerta blott.
Blyg och tveksam var min fråga. —
O, hur kunde huldt du våga
Till min kärlek lyssna, innan
Du den pröfva fått?

Fråga ej, jag får ej svara
Kan ej, törs ej uppenbara
Hjertats hemlighet.
Förr än dig mitt öga spanat,
Längese'n din bild jag anat;
Som en barndomsvän du var mig,
Hvarför? — jag ej vet.

Glad jag vet dock ett, — din flicka
Upp till dig får troget blicka,
Dig hon nu tillhör.
Dig skall, älskande, hon lyda,
Du skall henne vårda, tyda
Henne lifvets djupa gåtor,
Dig hon följa bör.'

Flicka, flicka! O, du väna
Ömma, varma, englarena,
Tag min hyllning mot!
O, hur ljuft att dig få tjena,
Att ännu i dagar sena
Dröja, hulda herrskarinna,
Tacksamt vid din fot!

Att den minsta sorg dig spara,
Glad jag möter hvarje fara,
Nöjd jag offerar mig.
Kunde jag en himmel reda
Till ditt bo, din sällhet freda,
Jublande mitt lif jag gäfvé,
Älskade, för dig.

Kärlekens och ljusets fader,
Lof af englars myriader
Brusar kring din tron;
Dock ur dödlighetens dalar
Stämman, som odödlig talar,
Når ditt öra, hör, allgode,
Bönens blyga ton.

Skydda du din dotters dagar,
Låt de milda kärlekslagar
Hennes sällhet bli;
Må hon blomma vid mitt hjerta
Utan saknad, utan smärta;
Tro och kärlek göre hennes
Stig från törnen fri.

Olena.

(1874.)*

Se'n *Jennys* toner buro öfver jorden
Den svenska visan ifrån strand till strand,
Så skön en stämman icke hörts i nordnen,
Som den, nu klingar öfver fädrens land.

Fulländadt är ditt konstnärskap, Olena,
Och ingen blommar rikare än du;
Du sångens älsklingsbarn, du blyga, väna,
För länge främling, är du Sveas nu.

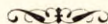
Kring konstens rymder mäktar klart du blicka,
Ehvad ditt öga tåras eller ler;
Ditt snille, nej, din känsla är det, flicka,
Som denna underbara makt dig ger.

---

* Tryckt i N. D. A.

För trång blir norden dig på segerfärden.
Flyg ut, du näktergal, och låt din sång
I skära tonfall strömma öfver världen
Och fräjda fosterlandet än en gång.

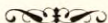
Men när du nått ditt mål, och längtan drager
Dig åter till din hembygds stilla verld,
Vi bjuda dig, med tjusning, än en lager,
Ett varmt *välkommen* från din sångarfärd.

Gåfvan.

Det var sommar. Utanför mitt fönster
Blommade en apel, och dess stora,
Sköna krona doftade i vinden,
Liknande en enda yppig blomma.
Ur de rika, hvita kalkar sögo
Tusen bin sin honungsljufva näring,
Och jag visste, att med hösten skulle
Klara frukter mig af trädet bjudas.
Och jag tänkte på den Gud, som talar
I naturens moderliga hjerta,
Tänkte på den godes ord, som sade:
Saligare gifva är, än taga.
Och jag såg mig om uti min kammar

På dess torftiga och ringa bohag,
Fann ej något, värdt att andra bjudas;
Såg med vemod min förmågas ringhet,
Spanade, om ingen gyllne åder
I dess sköte glimmade, som kunde
Skatter lemna mig till kärleksoffer.
Fattig var jag, fann ej hvad jag sökte.
Men i tårar såg jag upp och sade:
Guld och silfver eger jag ej, broder!
Hvad jag hafver vill jag dock dig gifva,
Hjertats varma, innerliga förbön.
Och vid tempeltröskeln vill jag offra
Skärfven, som, fast underhaltig, gäller
För den eviga barmhertigheten,
Offret af ett obefästadt hjerta,
Som dock gerna ville troget finnas.

Vid en väns* död.

HEn sträng sprang af uppå min luta; ljudet
Igenom qvällen for med sällsam klang;
Dess genljud uti hjertats strängar sang —
Det var det dystra, dofva förebudet

---

* Nils Gustaf Schöne, studerande af Stockholms nation vid Upsala universitet. † d. 30 Nov. 1854.

Till vännens död. — O! hvilken trodde väl,
Att denna varma, ungdomsfriska själ
Först ibland alla uti brödraringen
Ur stoftet höja skulle englavingen!
Hvem trodde, broder, när han sist dig såg
I trogna vänners krets med glädtig håg,
Med helsans ros på kinden, att af alla
Du först för härjarns glafven måste falla!

Kom, sångmö, kom och låt oss båda fläta
En ringa blomma i den ädles hår,
Kom låt oss, gråtande tillsammans, väta
Med stilla tårar nu hans dystra bår!
I, som han älskat uti lifvets skiften,
I vänner, böjen knä med oss vid griften
Och lifven upp uti ert sorgsna hjerta
Den hädangångne vännens ljusa bild
Så älsklig, som han var, — och se'n med smärta
Stofthyddan skåden, från sin ande skild!
Förgängelse, hur rysligt är ditt välde!
Du andades — och blomman bladen fällde...

Hur skönt, förr än du kom i nattens stund
Och öfver purpurn frostens liljor strödde,
På dessa sjunkna kinder rosor glödde!
Och denna bleka, evigt slutna mund,
Hvars leenden i dödens kyssar dogo,
En gång mot lifvets kyss dess läppar logo.

Och lifvet log mot honom. — Lifvets fröjder
Men ej dess sorger smakade han än;

Med mod mot ärans ljusa tempelhöjder
Han ville sträfva, dygdens skötesvän;
Som källans spegel klar, som solen härlig,
Så var hans själ, tillgänglig, rik och varm;
Hvart ord var sannt, hvar tanke bottenärlig,
Som föddes i hans fosterländska barm;
Han var den bäste bland oss, — ljusets frände,
Han först till ljusets land tillbaka vände.

Förgängelse, dock ringa är ditt välde!
Du stoftet slog, men anden fri och skön
Gick hög, förklarad ur den larf, han fällde,
Till evig sällhet — trogna hjertans lön; —
Med högre krafter, vigd der ofvan tiden
Till högre pligter, — skall han njuta friden.

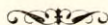
Hvad *vi* förlorat, hvad *du* varit, broder,
Det vittna smärtans heta tårefloder,
Det vittna sorgens suckar kring din graf,
Dem trogen vänskap åt ditt minne gaf.
Hur glad du var i nöjets rika stunder,
Hur varmt du tolkade oss häfdens under,
Hur lefvande de trädde för din själ!
Hur strålade ej då de milda dragen! —
Och du, och du är evigt från oss tagen,
Har bjudit brödrens krets ett långt farväl! . . .
Du, skönsta länken i den brutna ringen,
Din plats är tom, den fylls nu mer af ingen.

Och I föräldrar, hvilkas glädje hvilat
Nu bleknad uppå bår, er sorg jag ser!

Ert hopp, er stolthet sjönk för dödens pilar,
Er gode, ädle Gustaf är ej mer. —
Gråt, arma moder, gråt, nej gråt ej, hoppas!
Minns: 'himlens fröjd på tidens törnen knoppas'.

Snart går en åldrig far till gömda kullen,
Der sonen drömmer evighetens dröm,
Och lägger blommor på den dystra mullen
Och vattnar den med sina tårars ström;
Stör honom ej, o främling, gå tillbaka,
Han vill i bön och gråt och minnen vaka.

Om, ungdomsvän, du en gång tankfull ilar
Igenom dödens dal med tysta steg,
Så stanna vid den graf, der vännen hvilar,
Och gråt en tår uppå hans stoft och säg:
'*Han* kunde länge ej här nere blifva,
Hvad Gud tillhörer, skall man Gudi gifva'.

Musik-recension.

(I den nyare stilen.)*

Hen verkligt estetisk njutning af utsöktaste art erbjöds oss förliden afton, i det Plagiatis verldsberömda opera »il Cacadore» efter mer än tjugu års hvila åter gick öfver vår scen. På samma gång vi hembära theaterns direktion vår erkänsla för det densamma omsider gifvit efter för vår mer än en gång öppet uttalade önskan, att detta mästerverk, så sublimt i dess enkla storhet, så ädelt till conceptionen, så fint och genomtänkt i detaljen, än en gång måtte tillåtas hedra vår första lyriska arena och hänföra den musikaliskt bildade delen af vårt publicum, måste vi medgifva, att återupptagandet af denna i så många afseenden epokbildande tonskapelse af den odödlige maëstron vid denna tidpunkt mer än möjliggjorts, att icke säga påfordrats, sedan vi med de aktningsbjudande resurser af inhemska talanger, som vår lyriska scen redan innesluter, lyckats deråt vinna jemväl hvad den Italienska operan i sådant afseende eger ypperst.

Att här redogöra för uppställningen och gången af en tondikt, som af hvarje musikens sanne vän är så väl känd, att den kan sägas utgöra en del af hans egen personlighet, skulle med skäl kunna kallas öfverflödigt — om det icke

---

* För flera år sedan tryckt i någon tidning.

vore ett vanhelgande. Ty att med det konstnärliga tänkandets dissektionsknif våga eller blott vilja nalkas dessa herrliga, af den djupaste musikaliska känsla genomdada melodier, dessa klangfulla tongångar, dessa mäktiga, oemotståndligt hänryckande evolutioner, der söderns djupblå himmel och längtansfulla mystik svalkas af doftuppfyllda fläktar från de alper, som tindra i fjerran, — att, säga vi, om ock blott med den blygsammaste, ja vördnadsfullaste kritik nalkas denna människosnillets helgedom, vore, äfven om sådant låge inom gränserna af vår förmåga, ett helgerån, konsten måtte deruppå vinna huru mycket som helst.

Vi inskränka oss derföre derhän att i yttersta korthet — och utrymmet medgifver beklagligtvis ej annat — angifva de mest framstående partierna af operan, hvilka här sammanfalla med de mest framstående talangerna.

Signor Castratis utförande af den unge, förföriska grefve Mustapartas parti var i allo lyckadt. Hans klockrena ton och idéelt svärmiska kolorit aftvungo oss understundom ett ofrivilligt utrop af förtjusning, hvartill måhända i någon mon bidrog det lif och uttryck, musiken erhöll genom det för densamma så naturliga och af oss så älskade italienska språket. Särdeles spirituellt, fullt af lif och innerlighet sjöngs den lilla sprittande cavatinan i andra akten:

»Mäki lauri Mustaparta
Kuckola, Kuckola!»

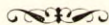
Signora Tutti återgaf grefvinnans af Casta Luna parti på ett sätt, som skulle gjort heder åt Grisi. I det ögonblick, då hon med rörande sjelfuppoffring stöter dolken i Ragatas bröst och störtar sig från balkongen, höjer sig handlingens pathos till sann dramatisk effekt, och det allt

genomträngande skri, hon i dödsminuten utstöter, är illusoriskt. Man måste besinna, att man här har en talang af europeisk ryktbarhet, och ändå tvingas vi att beundrande utropa: Tutti är större än sitt rykte! Ljufvare, mera smekande tonfall hafva aldrig framdallrat ur djupet af ett qvinnohjerta, en på en gång skönare och trognare bikt af den allsvåldiga kärleken — en i sanning skön själs be-kännelse — har aldrig smugit sig öfver kyskare läppar.

Herr Arlberg, såsom Marabuten, ådagalade bemödandanden, som förtjena allt erkännande. Vi vilja dock tillråda honom ett flitigare studium af rollen och att något moderera den värma, hvaraf han understundom synes hänförd.

Äfven de öfriga rollerna voro väl besatta och samspellet godt. Vi tillåta oss blott den anmärkningen, att Herr Uddman, af flera orsaker, tager sig mindre väl ut som page, en roll som med mera fördel torde kunna anförtras åt någon af teaterns elever.

Operan är uppsatt med fabelaktig prakt och lemnar den skådelystne intet öfrigt att önska. Huset var utsåldt och belåtenheten stegrad till berusning.

Brutna strålar.

Unga flicka, du, som älsklig träder
Ur din barndoms dal i lifvets hvimmel,
Njut med friska sinnets fulla glädje
Af den nya verld, som der dig möter.
Tro ej tiden dock! dess hala tunga
Smyckar flärden lätt med lånta blommor;
Smickrets säde frodas i det unga,
Oerfarna qvinnohjertats jordmån.
Vårda barnasinnets helgedomar;
Blott det milda, qvinliga och rena
Skänker qvinnans själ dess ljufva värde.
Vinn åt dig en vän, som troget leder
Dina lätta fjät på blomsterbanan,
Ty, fast nu den höljs af vårens kransar,
Törnen snart med rosorna sig blanda.

Att på nöjets falska hvirfvel gunga,
Danades så herrligt ej ditt hjerta.
Sök i hemmets stilla värf din ära,
Vid en makes bröst din hela lycka.
Hvad är yppighetens tomma njutning,
Hvad den korta hyllning, verlden skänker,
Mot de helga kärlekens triumfer
Och ett ädelt hjertas trogna offer!

Fyll med fröjd ditt kall, din pligt som maka,
Ljufligare lott ej qvinnan skänktes —
Och ännu i ålderns sena dagar
Skall du ärad, skall du älskad vara.

Sköna löfte, som åt mannen gifves,
O, hur ofta blott att återtagas,
Se'n du fyllt med saligt hopp hans sinne!
Goda flicka, rörd till dig han blickar,
Ser sitt bättre jag, sin tankes ljusbild,
Ser sin sträfvans mål och sin belöning.
Och du flyr likväl, som dagens stråle
Flyktar upp mot höjderna om qvällen.
Den, dig älskar, följer; när han hinner
Varm och segerglad de ljusa höjder,
Flyr du honom än på lätta vingar;
Och den arme, som blott älska kunde,
Men hos dig ej kärleks låga tända,
Skall, förskjuten, dock dig evigt älska.
Och hans smärta lösas skall i toner,
Tolkande hans djupa, bittra pröfning,
Tills från ofvan, från de öppna himlar
Till hans hjerta hoppets engel talar.

I djupa sorgers natt
Var du min stjärna blid,
I frestelsernas stund
Var du min goda engel,
I storm, i nöd, i strid
Var du min stilla frid,

Och kärleken till dig
På mäktiga vingar mig burit.

Du blef mitt hjertas brud,
Då än ett barn du var,
Din makt var utan gräns,
En verld din spira lydde.
En mö, så skön och god,
Du snart inför mig stod,
Jag, arme, böjde knä,
Förbländad af rosiga drömmar.

Då sänktes, på ett ord
Af dig, min verld i grus,
Då släcktes lifvets sol
Och lyckans morgonstjerna.
På ödslig törnestråt
Jag vandrar stum framåt,
Förutan mål och hopp,
Jag vet ej hvarthän uti öknen.

Så länge mig jag minns,
Ej dig jag glömma skall;
Min kärlek är mitt lif,
Den är mitt väsens kärna.
Blott dig i lust och nöd,
Blott dig i lif och död!
Sjung, storm, min själ till ro,
Ljud högt öfver svårmodets qvidan!

Le ej kallt, som den der intet hoppas, —
Ebb och flod på lifvets böljor vexla,
Natten flyr, fast lång den är för smärtan.
Torka tåren, som i ögat glindrar,
Vinterstormen följs af vårens fläktar,
Solen glänser fram, och minnets stjernor
Vika för den nya dagens strålblick.
Hjertat slår på nytt af ungdomsvärma,
Lifvets kraft i alla pulsar skyndar,
Bröstet höjs af Iefnadslust, och sången
Åter lyfter sig på ljusa vingar.

Sörj ej mera!
Smärtans timma ilar
Som ett moln förbi.
Snart vid bäste
Vännens bröst du hvilar
Lyckliggjord och fri.

Ej du anar
Sällheten, som spirar
Upp ur smärtans rot.
Lyckan banar
I den natt, dig sluter,
Vägen för din fot.

Le och hoppas!
Lycklig den, som pröfvats
I sin ungdoms vår!
Ros, som knoppas,

Törnena beröfvats,
Förr än du den får.

Broder! om för dig ej lyckan blommar,
Om emellan dig och jordisk sällhet
Ödet tornade de vreda vågor,
Och du står, på lifvets fröjd bedragen,
Döfvad, men ej bruten dock af stormen, —
Böj dig tyst för högre maktens vilja,
Höj din blick till evigt klara rymder,
Sväfva, hvila der på starka vingar
Och se ned på lifvet med dess oro;
Gläd dig afundsfrött åt andras lycka,
Ty en ljufligare tröst ej gifves, —
Stig allt högre, örnen lik, som svingar
Sig mot solens borg i jemna kretsar;
Se, ack se! din engel bär dig redan
I de klara armar öfver tiden,
Och du hör från palmomskygda stränder
Sälla hjertans fulla segertoner.

I en konstnärinnas album.

(Minne af en födelsedagsfest kort före hennes trolofning.)

Ack! dagen var så skön, och solen sken så klart
Och göt så fridfullt in sitt skimmer i din boning;
Mirandas lilla verld, förklarad underbart,
Den dagen strålade af glädje och försoning.

Hvem har, som du, ett barns, en dotters uppgift fyllt!
Anborna pligters mö, du hedrat fader, moder, —
Och, hulda syster, o! hur rikt, hur oförskyladt
Du gjuter öfver oss din varma känslas floder!

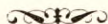
Skön var den dagen mig, ty i din rena själ
En blick jag sända fick djupt in mot himlaranden,
Och allt var lugnt och klart, och allt var godt och väl —
Vi sågo båda bort mot obekanta landen.

Kanske den sista fest af denna art det var,
Föräldrahemmets krets åt älsklingen bereder;
Din barndoms tider flytt, de kommit mogna's dar,
Och qvinnan, — o! hur skön! — i flickans ställe träder.

Ja, konstnärinnan sjelf för qvinnan vika får,
Då sköna öden snart allt mer och mer sig närma. —
Jag vet, du lycklig blir, ty, hvart Miranda går,
Med sig hon bringar ju sin sång, sitt ljus, sin värma.

Ack ja! blif lycklig du. Dröj i ditt hemland qvar
Och sjung i eget bo och sjung i templets salar
Och njut med tacksamt sinn' all lycka, lifvet har,
Dess lycka kännes störst, när smärtan du hugsvalar.

Om the fyrahönda riddareordnar.

(Krönika.)*

Thessa äro the riddareordnar, thermed gemenligen store och ansenlige män här i riket beprydde varda.

En är *Vasen*; then i fordومتima såsom en krukoöppning danad var, ithy att then efter the Romares käril eller Vasa benämnd är. Men tå vasorum eller pottones skepelse intet mera gouterade och thenna Kongl. Orden erhöilt af menige folket thet vedernamnet »Trissan»; alltså vardt i then siste konungens, Carl then Hugfulles regemente ett påbud utgångit öfver allt landet, att the Vasar måtte sig förvandla, tagande sig ett kors uppå, danadt efter Græcorum eller the Byzantiners ritus. Thertill ock skulle naglas fyra englar, med sina hufvuden, så att granneligen skönjas kunde, att thenna Kongl. Orden vore till smycke och fägnad, men ej till spe ämnad. Och vardt tå ett mägta stort tillopp af them, som thenna Nådiga orden eftertrakta mände, så att, änskönt blott minste parten af folket kunde till slik

*) Förut tryckt i enskildt ordenssamfunds handlingar.

upphöjelse komma, theas antal var vid hundra och tjugutusende män. The kallades sedan Vasingar.

Annan är *Nordstjernen*, och vardt then för än yppare hållen och med denna omskrift försedd: *nescit occasum*, thet är uttydt: »then vet icke hvart then faller». The höga snillen och the, som låta sina ljus skina såsom stjernorna på firmamentet, the varda med thenna Orden mest belönte, såsom the ther skaldskap idka och the ther Guds ord prydligen utlägga och förbättra; the ther mycken visdom låta märka, såsom the i Gross handla, så ock Professores, Musikanter och Ritare; the ther mycken snällhet bete, såsom the i Konungens Råd sitta; the ther intet ondt göra, såsom the Kammarherrar och the utländingar, som af ingen kände äro.

Tredje är *Svärds Orden*, then om märkelig förtjenst i krig vittne bär. The i örlog sig manhafteliga värjt eller annan dråpelig gerning utfört, eller grufveligen emot Konungens ovän sig betett, eller i upplopp faseliga rasat och ridit folk omkull, eller annorledes martialiska dater samkat, the varda med thenna Orden fuller hugnade. The äro Centuriones, marga stolta och grufveliga att anse. Theras ögon äro såsom en eldslåga, och theas näsborrar fnysa mot theas knävelbårar. Theras tal är såsom en salva, the äro såsom ett horn, thermed landet beprydt är, thet mycket gagn gör.

Fjerde är *Serafimer Orden*, theröfver intet högre är.

Then är såsom thet vackraste band, ho kan beskrifvat!

The äro skröplige vordne, the som theruti klädas; ömkeliga äro the att åse.

The äro Rikets Herrar. The skola vara såsom Seraferna i himmelen.

The äro såsom Mandarinerne inför Solens broder och
Månans kusin.

The äro som Paschor af tre hästsvansar.

När the äro döde, ringer någon i en liten klocka en
hel timme. Sela!

Se, hur Lundström yfs och pöser opp,
pöser opp,
Så hans rock i ryggen spricker opp,
spricker opp,
Ty han bär en Orden på sin kropp,
på sin kropp,
Vasa-trissan, stannad i sitt lopp,
i sitt lopp.

Matadoren der, hvad han är söt,
allt för söt!
Hakan dubbel, uppsyn som en gröt,
ja, en gröt.
Undrar just, hvad Polar-stjernen bröt,
hvad hon bröt,
Att förenas med ett sådant nöt,
Erke-nöt!

Hvart vill en dame ta vägen på en bal, der det är
För en mängd Militär,
Hon sig gör besvär,
Om ingen Martis-son en enda stjerna bär,
Som en ledning är
För en tärna, kär!

Nog af piskor han aldrig får, —
Hästtäckan tar han ock så det förslår.

Stor i handling, aldrig stor i orden,
Vet af skryt han ej minsta grand;
Aldrig bonddryg, aldrig bakslug vorden,
Står han nog vid sitt ord ibland.
Jönsson traktar aldrig efter andras pung —
(Lit' på det min gosse, om du än är ung,)
Mammon ger han sin hyllningsgård
Och är mot plump betalning hedervärd.

Nykter är han, när han ej är fuller,
Som han dä fäll för jemnan ä;
Kör som skojare, tills han gör en kuller-
Bytta, ligger der som ett få.
Han är svenska folket i dess hela prakt,
Hyser för allt ädelt suveränt förakt,
Pinar torparn och sin soldat
Och är mot dem allt som en skånsk magnat.

Jonas Jönsson blir sju resor värre,
När han kommer på grönan qvist;
Byter namn och blir med ens halfherre,
Rå och simpel, brutal och trist.
Som fritänkare han drifver med kaplan,
Blir med hvarje dag alltmera full af —
Tills han slutar som riksdagsman,
Ty allting han förstår, och allt han kan.

Till Notarius Publicus, Häradshöfding Sven Wessberg.

(Å en festmiddag kort före hans bröllop.)

(Melodi: »Lik en Afrodite» etc.)

Sven med äkta häft! nej stopp, jag protesterar.
Prima-vexeln blott! secundan tas ej an!
Slik assignation blott Amor accepterar,
Vänskap är »till heders» ej så flink som han.
Dock för gamla Sven, den hedersgrobian,
Måste vi väl tåla den, som nu lär ta'n.

Synd är det likväl, att ungarlslifvet mister
Sådan karsker Sven, publikt noterad re'n, —
Månget litet hjerta nu af saknad brister,
Mången gammal vän får vandra helt allen'.
Lycka till likväl! jamais sottise à demi!
Bröder, aktom oss för ok och frieri! —

Gör det glada lifvet dig ej ondt i hågen,
Minns du tourné åtta, minns du gask på sju?
Minns du muntra laget, minns du toddyvågen?
Stakkels äkta man, du är en fånge du!
Sura miner blott, och split och nit och kif!
Ungkarlslifvet är ändå det bästa vif!

Dock för din skull vill jag ställa horoskopet
I en lycklig stund och tolka ödets lag.
Jag Fortuna ser, det gamla blinda våpet,
Lydigt gynna alla dina företag.
Kärlek, vänskap, allt dig tjenar i sin mån,
Lyckan står dig bi, ty du är djerf, min son.

Toffeln är af silke; lexan, som dig väntar
Bak sparrlakanen, i kyssar löses opp
Och om sorgen stundom uppå dörren gläntar,
Jagas han sin kos af vackra ungars tropp;
Och du tackar Gud, med skäl, för nåden sin,
Blir med hvarje dag mer nöjd med »Lotten» din.

Skål för brodren Sven och skål för lilla Lotten,
Skål för lås och nycklar, giftorätt i bo,
Skål för halfva säng och allt, som blir i potten,
Skål för frid och lycka, huslighet och tro,
Skål för hela huset, för hvarenda skrubb,
Ammor, vaggor, byk och trasor, rubb och stubb!

En räfjagt.*

I midten af sistlidne december månad voro fyra gossar från Ladugårdslands läroverk (Gebrüder Erik och Björn Svensson samt Tor och Bengt Teuchler) ute och förlustade sig med skidlöpning å Ladugårdsgärdet. I närheten af Hakberget stötte de på ett vildt djur, liggande på snön, och efter någon tvekan beslöto de sig för att anfalla besten. Denne, som tillhörde arten *Canis vulpes*, hade antagligen frukosterat på något mindre nyttigt och gjorde mot gossarnes pikar ej annat motstånd än att han sprattlade med bakbenen och bet ikring sig, till dess han fick dråpslaget. — Jubel! — Nu uppstod fråga, hvad skulle man göra med vildbrådet? — Att få det på stället var omöjligt. Man föreslog att gå till farbror Sven Wessberg, såsom gammal jägare, den der vid denna tid på dagen borde träffas på sitt kontor. Men ehuru intet tvifvel kunde uppstå derom, att farbror skulle känna sig på en gång smickrad och road af att på kontoret få en räf, förföll dock frågan, och man beslöt därför att tåga hem och förevisa vidundret. En af gossarne kastade bytet öfver axeln, kände en obehaglig klåda på halsen till följd af mickels små parasiter och hemsläpade djuret — efter hemkomsten också genom alla rummen — under ett förfärligt skrånande af kamraterna, som bedyrade, att djuret gjort ett energiskt motstånd, ity

---

* Ur Svenska Jägareförbundets tidskrift 1883.

att det ej vikit ett enda steg från sin en gång intagna position. Derefter invecklades vilddjuret i ett par tidningsblad och man tågade vidare under utrop: »vi råkas hos buntmakaren». — Denne sistnämnde, slägt på långt håll med den affidne, betalade pysarne 2 kr. 50 öre för den vackra pelsen, hvarmed »jepparne», något snopne; läto sig nöja. Fördelningen af köpeskillingen skedde ej utan partiskhet, dock fingo de yngre gossarne löfte, att de *hüdan-efter* skulle få lika andel med de äldre i vinsten af ihjelslagna räfvar; och då man tog i betraktande alla lördags-eftermiddagar, alla helgdagar, så ock de dagar, då det skurades i skolan, och antog, att åtminstone *en* räf dödades för hvarje dag, kunde man med någorlunda visshet beräkna nettobehållningen af räfjagten under vintern.

Till Notarius Publicus Ferd. Svensson.

(Vid en middag med anledning af hans utnämning.)

(Mel.: »Jag är en främling från Delos' stränder.»)

Du är att säga, hur af sjelfva kifvet
I menskolifvet
Blef så bedrifvet,
Att, broder Svensson, du fått tydligt skrifvet
Notarius Publicus för ditt namn.

Med hvilken stolthet nu du skådar tingen,
Det känner ingen
I denna ringen;
Förlåt, att sången då lyfter vingen
Och tolkar känslan uti din famn.

Som chef du sitter nu på kontoret,
Det blyga floret
Hängs upp i choret,
Det ligger re'n något »yfverboret»
Uti ditt väsen och i din blick.

Med mera säkerhet du nu regerar
Och protesterar
Och inkasserar,
Du ej för kunderna dig mer generar,
Se hvilken värdighet i ditt skick!

Ty höfligt helsas du af kassörer
Och af grossörer,
Assuradörer,
Du är en fasa för bankruttörer
Och lede fienden för hvar skurk.

Du svär med skeppare från skiljda länder,
Af alla känder,
Till alla sänder,
Ja sjelf med främlingen från Delos' stränder
Du talar Grekiska som en Turk.

Så går din dag mellan prejerier
Och vinglerier
Och lotterier,
Tills timmen slår, då ni vågar fri' Er
Och vända åter till hemmets härd.

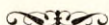
Hur skönt om sommaren att åter fara
På böljor klara
Och fri få vara
På Lidingön, der bland barnens skara
Du har din maka, du har din värld!

Och lilla frun, kors hvad hon är söter,
Der hon dig möter
Och allting sköter!
»Men, kära Erik, hvad du byxor nöter,
Och hvem kan hålla dig, Björn, med skor?»

Så brummar du med förnöjsamt sinne,
Det bor derinne
Så ljuft ett minne. —
Och kärlek, vänskap du alltid finne
I hjertan, öppna för dig, min bror!

Nu fattom skummande festpokalen,
Gif plats i salen,
Nu börjar balen,
Ja tumlom om med den gamla hvalen,
Tills han ej skiljer på syd och nord!

Hell brodren Ferdinand och hans Anna!
De hjertan sanna,
Hos dem vi stanna,
För dem vi tömma med fröjd vår kanna,
Må deras sällhet bli länge spord!

Till en vän.

(Vid hans giftermål.)

(Saga.)

Vid S:t Jacob i Stockholm, der skorstenen stod,
var hans hem och hans fädernehärd.
Hörn i hörn krog* och kyrka! hvad under om han
fick ett eget begrepp om sin verld!

Så han växte, blef liten men naggande god,
knappt en aln långt är svärdet hos Frey;
Full af skalk var han redan som pys och strök ned
hvar och en, som ej aktade »sej».**

»All sin visdom»*** han samlade se'n i en bok,
Viger Spå må han nämnas med skäl.
Slika flockar och runor, de glädja en hvar,
som för humor har sinne och själ.

* Krogen »Hörnan», der kyrksupen tages.

** »sej» torde vara den rätta skrifarten. Alii: »sig».

*** Skämtsam titel på en samling pasquiller.

Men nu blef honom stugan på en gång för trång,
han for vida, som jagande falk,
Och höll ting här och der i vårt fattiga land;
vill du höra hans rättegångsbalk?

Sitta tolf män i Nämnd, föga gälla de dock, blott en enda
du lullar till sömns,
Domna alla utaf, väck ej sofvande björn, hvad som sker
inter nubila — glöms.

Pröfvas casus för svår, skjute Domarn den upp,
än till Valborgs än Midfasto-dag,
Kommer dag, kommer råd; Mose bok räcker till,
hjelper ej 34 års lag.

Så han skipade rätt; det var nöjsamt att se,
hur i allt bryderi han höll färg.
Månget Härad dock undgick hans rättvisa — som
Gamla Norberg och Skinnskatteberg.*

Snart han längtade dock till en ljufvare verld,
ömma rörelser fylldes hans bröst;
Och en tår i hans öga sågs glindra ibland,
och en darrning der låg i hans röst.

Och han bad till sin fader, den Pythiske Gud,
om ett svar i den heliga lund,
Och till lyssnande sångaren brusade doft ett orakel
i aftonens stund:**

* Allmogon har i dessa Häradar åtnjutit många lättnader.

** Hednisk vidskepelse, som till det mesta skingrats af kristendomen.

»Vän är sjö, klar är elf, der jag vattnar mitt spann
i de vestliga skogarnes land;
Der du sällheten söke, men finne den ej,
förr'n en Pihlgren dig räcker sin hand.» —

Häpen störtar han upp, hinner skogarnes land,
hinner elfven, den klara, och sjön,
Bryter säl, bryter pil, salix fragilis, ja, hela grenar,
dock hörs ej hans bön. —

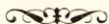
I förtviflan han kastar sig neder å mark;
Phæbus sänker sig sakta och ler.
Då, förunderligt! kommer så smärt en Dryad
och den lidande ynglingen ser;

Bjuder vänligt sin hand till den tröttades stöd,
till en helsning hon säger sitt namn. —
I ett nu han förstod, hvori saken bestod,
och blef lycklig i kärlekens famn.*

---

* Slutet är alldeles obegripligt. De lärde hålla före, att den diktade gudomligheten eller Dryaden varit föga mera än en pilgren, hvarå ynglingen mot slutet af vandringen stödit sig.

Utg. anm.

Till Hofkamreraren, Aktuarien J. F. F—d.

(Vid en födelsedagsfest med maskerad.)

»**K**lockarfar, han skall ju allting bestyra.»
Mjuka tjenare! hvem skall nu få sin hyra?
Hofkamrerarn och kommandören med mera,
Som i dag fyller sextifem, om ej flera.

Tokigt vore, att räkna upp hans meriter,
Sämre byxor än gredelina man sliter,
Fåfängt är det med honom vilja sig mäta
I att streta och att i fatet arbeta.

Förr än katten får skorna på sig, han klifver
Ur paulunen och sina drömmar nedskrifver,
Sköna tankar om sterbhus, mål och libeller,
Täcka myndlingar så ock gamla mamseller.

Klockan fyra på morgonkulan går gubben
Reguliert ut till sitt schatull uti skrubben,
Känner efter, om någon tullat hans flaska, —
De' ä' naturligt! — man måste fukta sin aska.

Embetsrummet han håller klart och i ordning,
Ty han känner nog både lag och förordning!
Nekas kan ej, att han är ytterligt redlig,
På det hela han anses mycket beskedlig.

Stundom blir han dock kall och hård som ett bräde,
Barsk mot parterna, — ja, »Gud styre min vrede»,
Sa' Tummeliten, ty inte är det just farligt,
Fast han brummar och kan se ond ut försvarligt.

Uppå hofvet han vet att sirligt sig skicka;
Aldrig stannar en smula kvar i hans ficka;
Hoffruntimbret, det känner han som katchesen,
Jag förstår mig, sa' katten, ej på den schäsen.

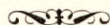
Aldra högst är han dock i Timmermansorden,
Der om stupstock och bila han lär ha vården;
Godt i honom att ha en vän uti viken,
Vill man slippa att räknas med ibland liken.

Mycket vore väl än om honom att säga;
Vackra visor dock långa vara ej pläga.
Alltså tror jag det nu kan vara på tiden
Att utbringa den kära skål, som I biden.

Gamle Fredrik, hvad tyckte du om mask'raden?
»Jo jag tackar, jo gudbevars, den var bra den!»
Skäms, din utter, att så knapphändigt berömma!
Skönt, go' vänner, hans flaskor vilja vi tömma!

Bräddfull höjes pokalen nu till din ära!
Skål för Fredrik, den för oss alla så kära,
Länge lefve i krets af fränder och vänner
En af de bästa, en af de ädlaste männer!

Calle Lagers plånbok.*

 Om en bok jag nu sjunger,
Som kan väcka min hunger;
»Jam, jam, sade katten,
Du kunde ha' låti' mig hatt'n!»

Brer man ut den på marken,
Tåga djuren ur arken,
Stora björnar och krittior,
Tior, hundror och ettor.

Om man vecklar den samman,
Väcker den bara gamman,
Ty man tror, att här gäller
Både hjul och propeller.

---

* Numera afidne Arkivarien i Svea hofrätt, Riddarhusfiskalen Carl Lagerheim var en ovanligt ädel och hjälpsam man, som under många år omhänderhade hofrättens ekonomi och ständigt bar på sig en ofantelig plånbok. Häraf detta tillfällighetsskämt.

Vecklar åter man opp'n,
Blir man stollig i kroppen,
Tror sig se vintergatan
Hela vägen till Ratan.

Med de saker, den famnar,
Kan man bygga små hamnar,
Och med bladen och arken
Slå en bro öfver Qvarken.

Qvitton öfver förskotter,
Litanior och klotter,
Tiggarbref och inviter
Och små kort för visiter.

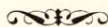
Utom fotografier,
Två à tre små amier,
Uti ett utaf facken
Ligger dold hofrättsfracken.

I en lönnficka ligger
Gamle S—r helt pigger,
Och bland digra kvartaler
Riddarhusets annaler.

A propos om kvartaler,
Circa femti riksdaler
Står jag der för, — hur galet! —
Af December-kvartalet.

Ädelt hjerta är låset
På den boken; i kråset
Sitter fästad en lager,
Som ej bleknar i dager.

»Styggen ta' mig», sa' Krooken,
Tror jag inte den boken,
Som det nu är beskrifvet,
Rymmer hela arkivet.

Kosciuzco.

I.

(Polska lägret vid Matschewicz natten före slaget den 10 Okt. 1794. — Kosciuzco kommer ensam ur sitt tält och går fram till en fältkanon på ett utsprång af lägret. Han står några ögonblick försjunken i tankar och utbrister dervfter:)

Bort lömska tvekan! fann ej hjältemodet,
Blott vankelmodet väg till detta bröst! —
Hvem fostrats har vid dessa floders rand
Och sett med tacksam hugnad Polens bygder,
De gyllne vågorna på ändlös slätt,
Hvem andats våra parkers doft och lysnat

Till våra djupa skogars sus och fyllts
Af helig rörelse, då Polens minnen
I höga stunder hägrat för hans syn,
Hvem älskat, stridit, verkat här och eldats
Af Sagas sång och fordna bragders glans, —
Och vill ej, kämpande, i döden gå
För detta land, dess frihet och dess ära? —
Jag spanat länge nog kring fjerran trakt,
Om ej i nödens stund en vän blef öfrig.
Ej rätt det gifs för den, af våldet döms,
Ej skydd för den, af öfvermakten jagas,
Kan han ej sjelf i farans sista timma
Sin arm beväpna med förtviflans kraft. —
Så stig, Polonia, fram i egen styrka
Och krossa bål och bödlar på en gång,
Att i ovansklig glans, ur blod och lågor,
Du träder hög uti de frias krets
Med segerns diadem på kunglig panna!

Mitt fosterland, hur än du mig må döma,
Ett vet jag, att för mig du mera gällt,
Än allt hvad lifvet eljest mig beskärde.
Dock var du aldrig mig så kärt som nu,
Då på ett enda tärningskast jag måste
Din hela välfärd sätta... Gifve Gud,
Jag valt det bästa! — Slår den hvita örnen
Ej ned, som stormen, öfver Fersens här,
Förr än Suwarows skaror honom hinna,
Det ute är med Polen och dess hopp. —
Stor var den makt, i mina händer lades,
Så ädel denna folkets tillförsigt

Till korad höfdings trohet och förmåga,
Att mer jag fruktat makten och dess missbruk,
Än Polens alla fiender. — Jag vet,
Att för den stora saken bonden säkrast
Med jord och frihet kunnat vinnas... Väl
Jag mildrat har, men ej tillintetgjort
Hans ärfda trældom. — Kunde utan våda
Åt alla skänkas medborgsmannarätt?...
En tid det var, då hänryckt så jag tänkte —
Den tiden var idéernas, en skön,
En djerf, ungdomlig tid, som allting hoppas.
I verklighetens degel måste först
De unga tankars halt och värde pröfvas;
Hvad ej sitt eldprof segrande bestått,
Utur min själ för alltid jag förvisat.
Gör massan plötsligt fri — och fräckt hon skall
Förtrampa ära, seder, tro och lag,
Och lidelsen skall bryta sina dammar
Och dränka allt i pöbelyrans flod.
Ej gror i dyn det höga frihetsträd,
Som öfverskyggar ett pånyttfödt Polen;
Blott långsamt mognar människan till frihet —
Friborna män den tillhör, ärfd och gifven
Med livvets första helsning, — sekler blott
Förmå att trälen höja till den frie.

Ett blodigt dop tycks slägtet förestå,
Hvad månde varda af den djupa oro,
Som trycker mensklighetens hjerta nu?
Dof luften är, och tungt arbetar tiden. —
Tungt är mitt sinn' och djup min suck; ej var

Det fordom så, när stridens timma slog, —
Då ung jag flög utöfver vestervågor
Och stred en strid uti de frias land
Och vann ett blad i hjeltens segerkrona.
Lugn såg jag då framåt och kände stolt
Med farorna min styrka växa, kände,
Att från min tankes och min sträfvans mål
Ej mensklig makt, ej våld mig skilja kunde.
För mannen, när han vill — och vill det rätta,
Finns intet hinder, får ej hinder finnas,
Han måste framåt eller falla. — Falla!
Blott ej hans stora tanke föll med honom!
O nej! den arme stoftets son förgås,
Men hjeltetanken dör ej med den svage —
Och dock, hur ängslas ej min ande nu!
Jag är ej mer som förr, — förtröstan svigtar;
Min Gud, min Gud, hvi öfverger du mig!

(Böjer sig ned mot kanonen och beder:)

O Gud, o fädrens Gud, förbarma dig!
Om till den höjd, der du i klarhet tronar,
En suck ur menskligt hjerta tränga kan,
Om fasorna och striden, stormen, dånet
Af mordbrandsflammorna ej öfverrösta
De armes bön till dig i plågans stund,
Om hemsk förtviflan, faderlösas tårar
Dig röra kunna, o, förbarma dig!
Ditt Polska folk med skakad boja ligger
I stoftet för din fot och ber om nåd
Af dig, dess enda hjelpare, och famnar
Krampaktigt dina knän, Allsvåldige!
Du härars Gud, du fria väsens fader,

Du väldige i höjden, du, som leder
De stora krafter liksom vattubäckar
Och vänder segren efter ditt behag,
Till dig, till dig, allsmäktige, vi ropa
Med brinnande och ödmjuk bön och hoppas
Ännu på dig, när hoppet ute är. —
Var du de trogna skarors värn, som fordom,
När de till kristenhetens räddning drogo.
Gjut in i hvarje bröst en helig eld
Att fylla pligtens bud mot fosterlandet;
Stöd du de vacklande, din nåd förunna
Hvar ädel ande, som ur hjeltebröst
I dina händer, frigjord, sig befaller. —
Och tänd, du herrlige, i fältherrns själ
En ljus, oemotståndlig segeraning,
Som förr, vid vapnens klang, i detta bröst
En underbar, odödlig styrka födde. —
Din kraft, o Gud, det var! ett högre lif
I slagningens tumult du mig förunnat;
O, skänk det åter för den dag, som gryr!
Från bojans tyngd och nesa fräls oss, fader,
Se ned med nåd till Polens folk i dag,
Och dygd och sällhet skola evigt blomma
I dessa bygder, värnade af dig,
Och genom verlden skall en lofsång brusa,
Så mäktig, så ur fulla hjertan sprungen,
Att fästets tempelhalf skall återljuda
Af den Allgodes lof. O Gud, vår Herra,
O våra fäders Gud förbarma dig!

(Uppreser sig.)

Se, månen gömmer sig i silfrad sky,

Och morgonvinden skingrar elfvens dimma!
En ljusning röjs vid österns bryn, och re'n
Ett sakta qvitter hörs från trädens grenar.
Ack, hur bedräglig är ej denna frid,
Som hvilar än i stjernljus öfver nejden!
Du vakar, Polens ovän! fjerran ej
Vid skogens mörka bryn din vakteld kolar.
O att jag bure dagens öde re'n
I dessa trogna händer, Gud! hur gerna
Jag skulle se min lefnads sista sol
Gå upp och le mot Polens frälsta bygder!
Med aftonrodnaden jag ville då
Mitt hjertblod blanda, så att fosterlandet
I högröd furstemantel trädde fram
Med ädel stolthet bland de fria välden,
Och jord och himmel vittnade, att nu
En drottning, löst ur svekfull bojas tvång,
Med svärdets ljungeld återtagit purpurn. —

Gif akt! hvad glimmar der? hvad! hörs ej dånet
Af hofvar, bådande en här i anmarsch? ...
Ej tvifvel mer! ej villas mina sinnen!
Min stolta ovän har ej ro att bida
Mitt anfall, eller fruktar det. Näväl!
När morgonsolen snart, vid vapnens gny,
På vårt förödda land sitt öga fäster,
Vi skola mötas här vid kullens fot.
Upp Polske män till seger eller död!
Till vapen, krigare! här gäller fäkta
För allt hvad mannen eger kärt och heligt,
För barn och maka, ljus och rätt och frihet,

För gamla Polen, arma fosterlandet,
Som sig förtror åt sina söners mod.
På spetsen af din klinga, Polens son,
Din ädla moders dunkla öde hänger;
Hör hennes djupa suck i fångenskapen,
Se hennes heta tår på bleknad kind!
Hugg hennes bojor sönder eller dö!
Det är den lösen, jag i dag vill gifva.
Framåt, framåt, du Polens kungafana,
Framåt, min örn, med blixten i din klo!
Spräng in i öfvermaktens led och skaka
Din starka vinge kring barbarers hop,
Slå ned, som stormen, bland de vilda skaror!
Framåt, mitt folk, ur trældom, sorg och nöd,
Framåt, framåt till seger eller död!

(Krigare tillströmma.)

II.

*(Kosciuzco, sårad och i fångenskap, upp-
reser sig till hälften från sin hvilobädd och
uttrar med i början matt stämma:)*

Där skall den smärtans gam väl mättad blifva,
Som frossar dag och natt på detta hjerta?
När skall den usla larf, som själens låga
Betäcker, lik en aska sammanfalla?

Dag efter dag jag bidat re'n befriarn,
Med ansträngdt öga spanade jag framåt,
Om ej hans lia glimmade mig närmre.

Det var mitt enda hopp; skall än det gäckas?
Är jag ej snart för nattens rike mogen?
Dess qual jag trotsar, dagen blott jag skyr!
Hvad lider det med mig, du lifvets Herre?

O Gud, min Gud! förlåt den armes klagan,
Hör ej den hädelse, som hjertat stammar,
Af bittra plågor tärtdt och sönderslitet!
Jag hör i stormen nu ett ord, ett enda,
Det är ditt bud att friden tyst förbida,
Fast utan hjälp och utan tröst jag lemnas.

Ja! jag vill kämpa jordelifvets strider,
Tills natten flyr och morgonrodna'n sprider
Kring maktlös stridsman sitt förklaringsljus;
Då vill jag falla, Gud, i dina händer,
Ty stor är din barmhertighet. Du tänder
Vid högre rymders altarflamma åter
Den själ, som flämtar nu i tidens grus.

Förunderligt! när jag förliden natt
I feberdrömmar låg och än mig tyckte
Af stridens hvirfvel omhvärfd, syntes mig
En skön gestalt, en ädel qvinnoskepnad
I ljusa, sida kläder träda fram;
Och larmet tystnade, och ljuffig klarhet
Med saligt lugn sig bredde kring min själ.

Uti den huldas blickar skönt försmälte
Det milda, ljufva med odödlig höghet.
En verld af minnen glänste på en gång
Och drag från fordom kära för mitt hjerta...
Hon lade sakta handen på mitt bröst
Och såg på mig, så att i frid och kärlek
Min hela själ sig löste ... Sakta vek
Den sköna synen, men en älskad stämma
Emot mig ljöd med underbara ord:
»När frihet unnas mina söner alla,
Jag komma skall» ... Ha! tanke, tanke,
En drömbild var du ej! nej, du har slumrat
I djupet af min själ se'n många år.
O Polens Genius, hvad olycksöde
Har undertryckt den enkla, höga sanning,
Att menskan födes fri, att ingen är
Vanbörding mer än den, som sviker pligter
Och tro och heder! — Hårt sig straffat nu
Vår blinda sjelfviskhet, vår fega slutkonst.
Med dessa djupa sår, med fångenskapen
Min tvekan fallit på mig sjelf tillbaka.

Ej här jag låge, ej mitt hopp i spillror
Jag skulle sett, om frihetsandans ljus
Trängt ned till folkets låga hyddor. Adeln
Var ej nationen, var dess blomma blott.
Den man, som, tyngd af bördorna och mödan,
I svett och armod plöjer Polens jord,
Som böjd i stoftet går med krumma lian
Och höstar Polens skördar in, är han
Ej fosterlandets barn, har han ej rätt

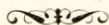
Sitt ord att lägga i nationens rådslag!
En djup, profetisk aning fyllt min själ;
Ej moget Polen blir för bättre tider,
Ej striden vuxet mot förtryckets makt,
Förr än de länge skilda stånd sig sluta
I broderligt förbund kring frihetsfanan. —
Då skall du komma som ur himlens sky,
Nationens segerkraft, med väldigt gny,
Då skall, Polonia, för starka flamman
Ditt fängsel sprängas och din bödel fly
Och våldets hela byggnad störta samman. —

Ve då den niding, som sin lumpna vinst
För mer än fosterlandets välfärd skattar,
Ve splitets hydra och förrädarns råd!
Ve de eländige på maktens höjder,
Som lägga svekets lömska snaror ut,
Se'n de ej längre mäktade fjettrar smida!
Ve den, som tvekar i den helga stund,
Då Polens härskri gör kring landen rund,
Ve den, ej allt med hugstort hjerta offerar!

Skrif då, mitt fosterland, på häfdens blad,
Att blott det rätta stiftar lag för folken,
Att våldets tid har flyktat, att jemväl
I statskonst varar ärligheten längst,
Att sanningen går fram i ljus, fast natten
Församlat i dess väg sin mörka här.
Skrif hvad du lidit, hvad du storsint hoppas,
Att fria folk med stolthet må dig sluta
I sitt förbund. — Och skrif med skonsam hand

Till sist de armes dom, som nu ej mäktat
Att vid din fana fästa segrens krans,
Men offrat sig för dig och för din ära,
Förr än din lyckas dag ännu var när.
Ack! hvad de brutit, glöm, ty öfver allt,
Och mer än mensklig tunga mäktar tolka,
Var du dem kärt! — De hvila nu i frid,
Och Polens jord de ädles aska gömmer...
Ej mig förunnad blef den sköna lott
Att dö med dem från vanmakt och förnedring!
Jag döms till fångenskapens bittra fred,
Jag dväljes här, fast Polens hjerta blöder —
Den tanken krossar mig, och dervid brister
Jag som ett barn i tårar... Fädrens rike
Dock nu ej räddas kan, och hvartill skulle
Mig svärdet båta utan fosterland!
Så vill jag tälja nattens tröga timmar
Och blicka upp med stilla hopp till Gud,
Tills löftets stund är kommen. För ett folk,
Som känner, fast i stoftet böjdt, sitt värde,
Som älskar än i bojorna sitt land,
För hopp och tro är Polen ej förloradt.

(Sjunker utmattad ned på sitt läger.)

Rabbinens syn.

I.

Sjönk bak en rodnande alp strålande dagens drott,
Purpurskenet mattare brann kring fjellen,
Aftonens ljufva ro famnade dal och sjö,
Skuggan växte, slöjande bergens sidor.

Tyst på sin mossiga bänk, lutad mot grottans vägg,
Vänd mot vesterns flyende sol, bestrålad
Klart af dess sista guld, ensam en gubbe satt,
Sorgsen, qvald af flyktade dagars minnen.

Tryckte den åldrige snart hundrade vintrars tyngd,
Silfverhvit var locken och fårad pannan,
Brann dock hans öga än, brann af förbannelsens,
Sorgens, hatets, saknadens dystra låga.

Främlingen, skogarnes son kände ej bygdens barn,
Hvadan kommen visste de ej; med vördnad
Nämnde de dock hans namn, nämndt utaf fädren så,
Smögo sägner hviskande dock om honom.

Sanningens åder af guld sken genom folktrons malm,
Spred, fast matt, sitt ljus öfver okänd runa.
Fjerran ifrån en gång kom han till denna dal,
Biltog, skydd han fann hos de fria fäder.

Sällan till enslingens tjäll irrade vandrarns fjät,
Sällan sjelf han syntes i dalens hvimmel,
Sällan till byn han kom, fyllde sin ränsel då,
Sökte tyst sin ödsliga fristad åter.

Men då i aftonens stund, sökande böljans famn,
Qvällens sol från stupande hvalfvet flydde,
Sågs han med tårad blick följa dess branta stig,
Hvad han tänkte visste ej än en dödlig.

Tronade re'n öfver jord natten i stjernig skrud;
Dyster satt dock än, i sig sjelf fördjupad,
Stilla den gamle; då mötte hans häpna blick
Genom nattens dunkel en främlings öga.

Hastigt med ljungande blick reste sig gubben nu,
Vredens ord från åldriga läppar flöto:
»Svara, förmätne, hvi stör du min dystra ro,
Hånar, lömska vittne, en gubbes smärta?»

Sade. Men främlingen log mildt åt de hårda ord,
Dröjde lugn ännu; på hans skuldra hängde
Jägarens båge; hög stod han, en alpens son,
Djup, allvarlig ljöd nu hans röst i natten:

»Flyende, sårad, en gång kom du till dessa berg,
Arm, olycklig, rörde du våra fäder,
Sökte en fristad här; trohet och hjälp du fann;
Hos de döde hvila nu de, dig skyddat.

»Heliga äro för oss vördade fäders bud,
Lydigt bergens trotsiga son dem hyllar;
Sitter i trygghet ock du i en annans land,
Fast från dig du jagar den trötte vandrarn.»

Främlingen tystnat. Hans ord grepo med sällsam makt
Gubbens sinne, mildrade ock hans stämma:

»Bittert mitt tal dig synts, bittrare led jag dock —
Nu förlåt, o främling, förflugna ordet.

»Lutar mot aftonen nu sörjande gubbens dag,
Aning, själens bästa orakel, talar,
Bäddad af ödets hand vinkar mig grafven nu,
Ljuset hvälfver bländande fram deröfver.

»Länge för alpernas barn är jag en gåta re'n,
Stum, oläslig skrift som på forntids grafvar,
Stanna hos mig en stund, heder och tro jag ser
I ditt öga träda min blick till möte.

»När i den skoflade mull enslingen bäddats ner,
Må för bygdens söner min saga täljas.
Skydda den dödes namn, freda hans minne då
Kanske dock de mäkta, den gamles öden.»

Sagdt. På den mossiga bänk satte sig gubben nu,
Vid hans sida främlingen. Dunkla månen
Drog öfver fästet opp, och vid dess matta sken
Höjde åter åldringen lugn sin stämma:

»Ser du vid himmelens bryn längs öfver fjellen än
Purpurstrimman af den försjunkna dagen,
Ser du ock alpens topp fjerran i norr; vi nu
Mellan båda flyga på tankens vingar.

»Dit, der den väldiga Rhen drager i slingrigt lopp
Jättefåran genom de gröna marker
Djupt under skogig brant, slutande huldt i famn
Yra bäckars lekande silfverböljor.

»Der uti sällhet och frid lefde i fordna dar
Jag, en vördad lärare åt en biltog,
Arm och förkastad slägt, Abrahe barn den nämns,
Som sin bostad fäst i den gömda dalen.

»Lycklig i kärlekens sköt nådde jag åldern här,
Halft afgudad af min församling, älskad
Ock af de kristne; än skymde ej moln min sol,
I en fridfull qväll den sig byta ville.

»Säll af den glädje, hon gaf, följde en maka mig,
God och vän, min leende lyckas blomma,
Och hvad den gode högst skattar af jordisk fröjd,
Hemmets frid — hon skapade öm och trogen.

»Der i mitt landtliga tjäll lekte i barnslig fröjd,
Lekte panter tre af vår helga kärlek,
Lockiga, sköna barn, rosor i knopp ännu,
Oskuld, helsa logo ur blyga ögat.

»Leende bilder! ännu lefvande för min själs
Tåredränkta öga I ofta träden,
Ljuflika tider! hur svallar mitt gamla blod
Än vid minnet af Er försvunna sällhet!

»Släppter, som blomstren ännu, lären af Israel!
Ej en skugga finns af dess fordna storhet. —
Du, som dig lycklig tror, lär utaf mig; i sorg,
O, hur lätt förbytes ej jordisk lycka!

»När öfver speglande Rhen sommarens sol en qväll
Göt sitt sista, strimmande guld i vester,
Hördès ett häftigt gny gällt från den andra strand,
Dån af lurar, smattrande slag af hofvar.

»Som, när lavinen med dån rusar från fjellen ner,
Dalens åbor bäfvande fly, så lupo
Slagne af häpnad, byns männer till mig; med skräck
Stridens ljud i fredliga bygder hördes.

»Nu från den lummiga höjd sprängde mot floden ner
Vilda skaror, svängande trotsigt vapnen,
Snart i en tallös hop fyllde de stranden upp.
Blodrödt sken ett kors på hvar kämpes skuldra. —

»Tecknet jag såg och förstod gåtan af denna storm;
Ryktet re'n det väldiga krig förkunnat, —
Frankiska kristne nu, börjande korsets tåg,
Våra fäders heliga bygder sökte.

»Fruktan betvingande straxt, bjöd jag min rädda hjord
Tryggt införa hären i våra hyddor;
Kunde mot vänner ej korsprydda kristne män
Svärdet höja, helgadt till andra strider.

»Allt, hvad för stundande dar fliten tillhopa lagt,
Idoghetens mognande frukter spilldes.
Sköflande skaran snart, frossande, rusig blef,
Gods och guld den äskade för vår frihet.

»Skulle nu lösas för guld allt hvad oss kärast blir,
Eget lif och makas och barns och vänners.
Plundrade länder ej hade oss riktat dock —
Ringa därför syntes den gärd, vi bjödo.

»Grepos och gisslades nu fädren i byn, att så
Dolda skatters gömslen vi yppa måtte;
När, hvad ej möjligt var, plågan ej mäktat — gafs
Af en munk signalen till mord och plundring.

»Himmelens herre! att du slungat din vredes blix
Blott mot mig, din tjänare! mig anklagar
Tusendes blod — till flykt rådde jag, dåre, ej —
Och mångdubbladt lider jag mörka qvalet.

»Blödande, bunden jag stod, skådande nattens bragd,
Svärdet, lustan frossade bland de arma,
Lågan mot himlen steg; fasan mig döfvat re'n,
Då min makas kallande rop mig nådde.

»Krafter förtviflan mig gaf; bojorna slet jag nu,
Ur ett odjurs hand jag ett svärd mig ryckte,
Stötte dess hvassa stål djupt i min älsklings barm;
Sjelf jag sanslös föll under de täta huggen.

»Troget ännu i den blick, som du i döden gaf
Mig till afsked, o du min vän, min qvinna!
Kärlekens låga brann; tacksam du döden tog
Af den hand, som varit ditt stöd i lifvet.

»När jag till lif och till qual vaknade, glänste re'n
Morgonrodna's gryende ljus i öster.
Stilla var allt . . . blott matt flämtade här och der
Än en låga ur de förbrända husen.

»Men de, som mördade grymt värlösa bröder nyss,
Sofvo lugnt på blodiga tufvans bäddar.
Mattad och halft förblödd, smög jag mig sakta bort,
Att i främmadt land min förlossning bida.

»Länge jag lidit, o Gud, minnets och hatets qual,
Länge re'n förbannar jag korsets lära,
Länge befriarns bud, Herre, jag väntat har!
Lång är natten, stundar ej morgonvåkten?»

II.

Den gamle hade tystnat. På himlens hvalf
Stod högt den bleka månen i silfverskrud;
Försänkta männen sutto i tankar djupa,
Då kom ett moln och sløjade nattens bloss.

Och mörkret kring naturen sin mantel drog;
Nattvindens dofva suckan i skogen ljöd.
Sin blick den gamle plötsligt slog upp förfärad,
En himmelsk klarhet bländade nu hans syn.

Ty vid hans sida främlingen satt ej mer;
En engel såg — på skimrande vingar sänkt
Från ljusets helga källa till dunkla jorden —
Med sköna, milda blickar den gamle an.

Och nu hans silfverstämma i natten ljöd:
»Jag är den engel, gamle, som skyddar än
Och vakar troget öfver Guds folk på jorden,
Ty mig han anförtrorde sitt Israel.

»Jag hört din saga. Grufligt ett öde väl
Sig på din lefnads gripande taffa ter,
Men nu din tid är ute; till doms dig kallar
Rättfärdighetens Gud; är du redo än?

»Du tror det sjelf, bedragne! du aktar ej
Med hat i hjertat träda för Jehovah!
Förbannelsen, som hvilar på läppar bleka,
Är ej den rätta lösen vid himlens port.

»Du tror ej korsets lära, du fattar ej
Dess höga guda-ursprung; förstår du då,
Hur solens fackla tändes i blåa rymden,
Hur menskoanden föddes på tidens ö?

»Se, djupt var menskan fallen, och släktet gick
På lustars väg och brottets, med jättesteg
Till undergång. Från Roma, från världens hjerta
Förderfvets hemska midnatt sitt mörker spred.

»Då gick af österlandet en stjärna opp,
Från Juda välde steg hon i purpurglans.
Nu spiran bröts ur handen på mörkrets furste,
Och högt sin liljefana slog ljust ut.

»Du hatar korsets lära; du känner djupt,
Ej frid hon bragt det menskliga släktet än:
När såg du solen, gamle, uttorka träsket
Och ej af dimmor skymmas en morgonstund?

»Ännu du fallet sörjer af Israel,
Hur vill du, svage, mästra den Evige!
Vet, tuktan heter stundom Allfaders kärlek,
Men städs för menskor slutna hans vägar bli.

»Dock skall en gång ej längre från menskorätt
Det fallna Juda stängas, ej hånas mer.
Till världens alla slägter sig nåden sträcker,
Så långt, som menskor bygga, försoningen.

»Hvi klagar du, att ödet dig plundrat har?
Till doms gå icke med den Allsvåldige!
Hvad Herren gaf, han tog; men hans namn välsigna!
Hvad är det mer! på jorden ej lyckan bor.

»Lär, dödlige, att lida! af pröfning blott
Du mogen blir för englarnes högre lif,
Ty elden renar guldets och sorgen hjertat —
Den Herren älskar, gamle, den agar han.

»Ty lifvets gåta, gåtan af döden kan
Ett ord, ett enda, tyda — det *kärlek* är.
Oskattbar visst dig synes den gröna jorden,
Men mer än solsystemer en menska är. —

»Lär därför känna Gud! Herren Zebaoth
Skall aldrig öfvergifva den älskade...
Snart skall ditt väsens källa du sjelf få skåda,
Till detta sköna möte dig redo gör.

»Hvad förr du älskat, finner du åter då,
Se, maka, barn och vänner, de vänta dig;
I ljusa himlar bo de med englars skara
Och prisa korsets seger och kärlekens.

»Men länge re'n jag talat; jag längtar opp
Från jordens låga dalar till ljusets land,
Der salighet jag dricker ur Herrans blickar,
Der fridens ljufva vårluft jag andas får.

»När trenne solar sjunkit i vester ned,
Skall dig befriarns kallande stämma nå.
Med tro och hopp och kärlek du då mig möte,
Så vill jag glad dig föra i Fadrens famn.»

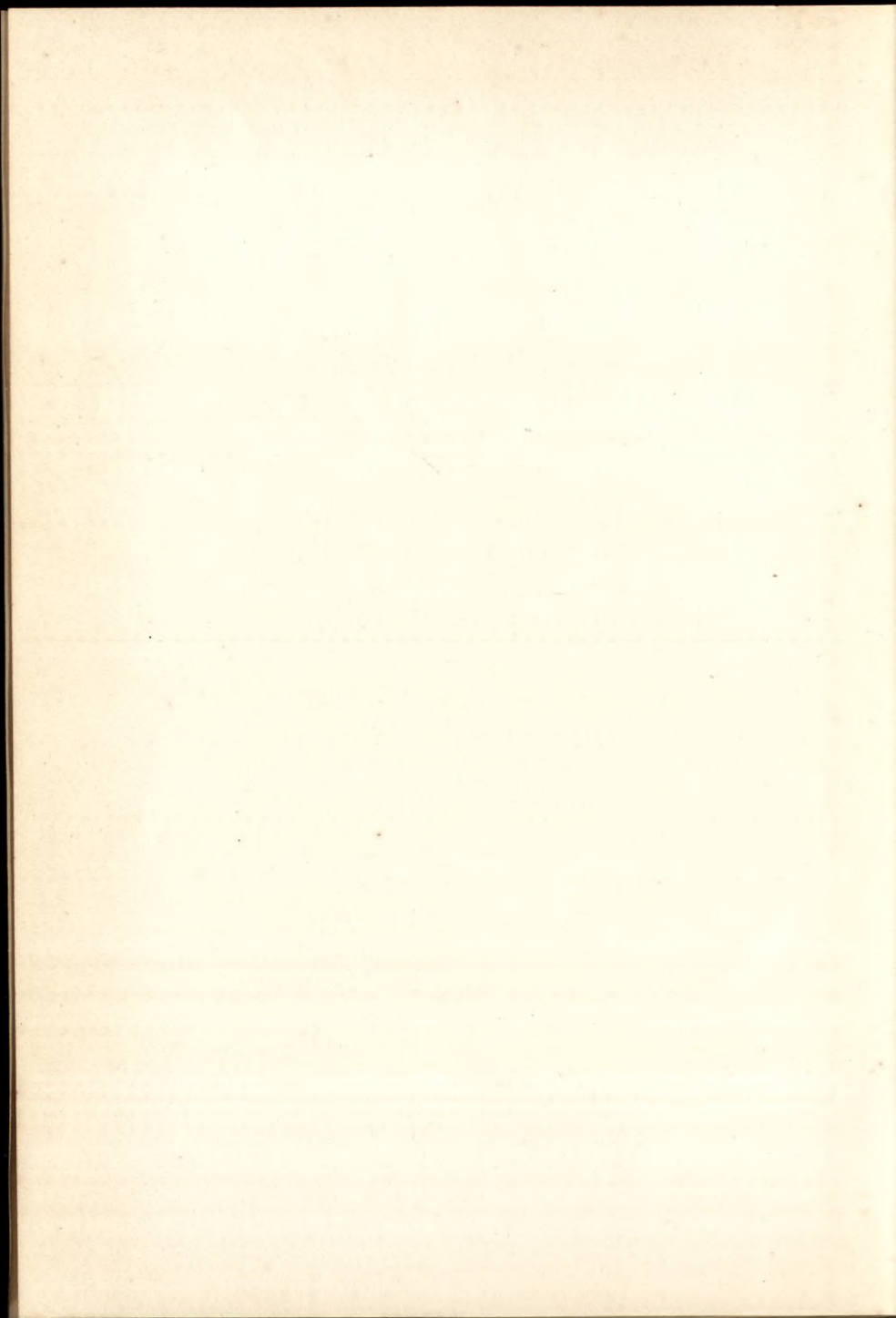
Han hade talat. Glänsande vingen re'n
I mörka molnet bröt sig en strålig ban.
Qvar satt ännu den gamle, när morgonsolen
Slog öfver österns alper sitt öga upp.

Och natten och dess stjernor, de veko nu,
Och molnet flydde, träffadt af dagens pil;
Hvad kan emotstå ljuset, då fram det ljungar
Och tyder jord och himlar sin gudamakt!

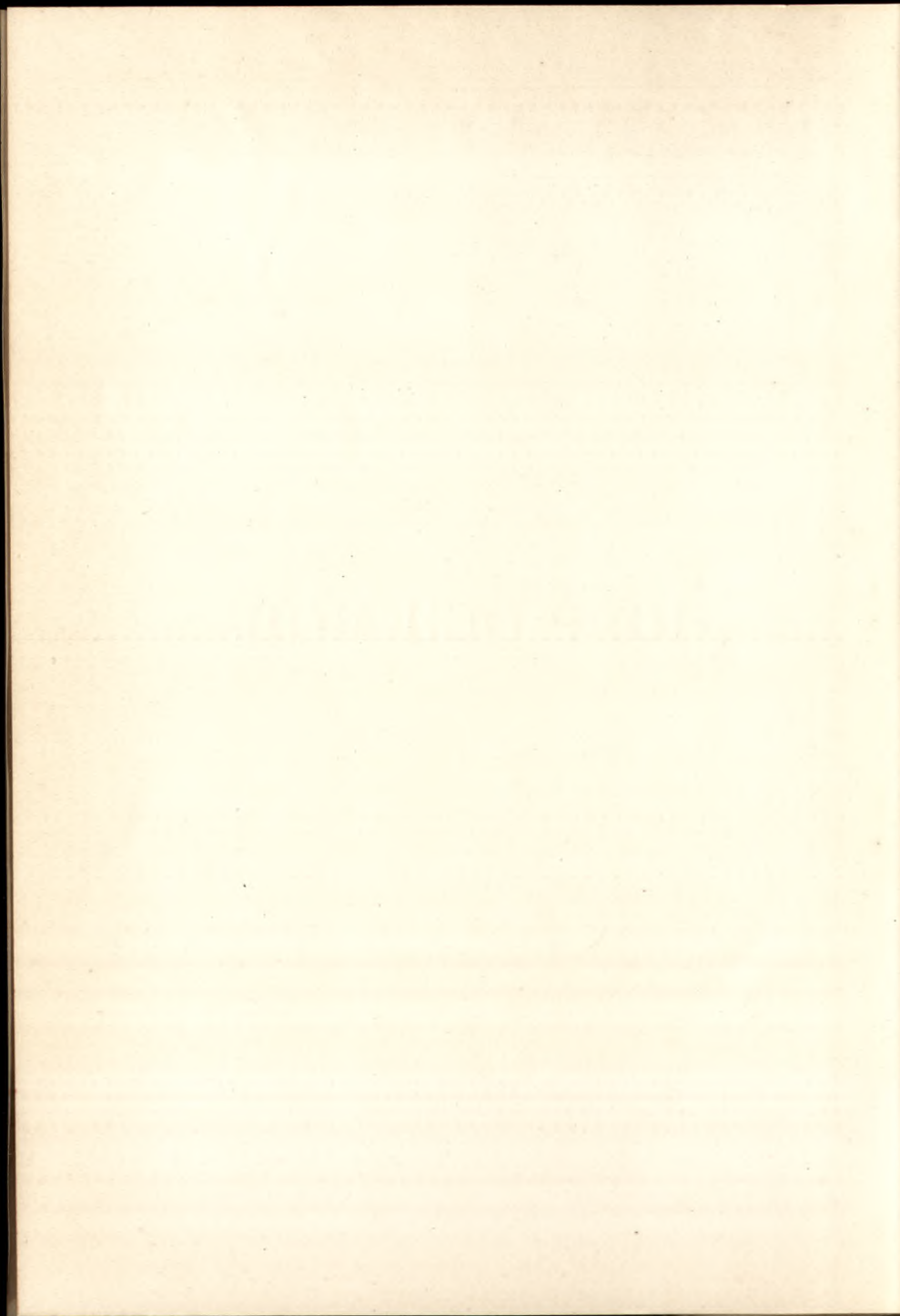
Så trenne solhvarf skredo. Då dagens drott
Slöt gyllne öga, brast ock den gamles blick,
Och klart hans anlet glänste, som fordom Moses,
När öfver ljungeldsflammor han skådat Gud.

HOPP OCH MOD.

I nederlaget.

Hvarför kämpar hjälten än vid Zama,
Sedan dagens öde fyllts och Fama
Utbasunat re'n hans nederlag?
Natten breder ju de mörka töcknen,
Räddning vinkar — räddaren är öknen —
Och dock flyr han ej med lösa tyglar
Undan faran, böjd af ödets slag.

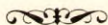
Robert Bruce, jagad öfver heden,
Glömmer klokheten för riddareden
Vid ett qvidande, ur hopen ljöd.
Att en nödställd qvinnas lif bevara,
Gör han front med underlägsen skara:
»Hur det går -- ej sägas skall, att Bruce
Lemnat qvinna värnlös i dess nöd!»

»Gardet dör, men ger sig ej!» — de orden
Ljuda ännu högt kring hela jorden,

Obesegrad hjelteandas tolk.
Mod af lejon, styrka af giganter
Har Gambetta, stormar ödets branter
Och, tillbakastad, än i fallet
Räddar äran åt ett sjunket folk.

Segerkronan, vinst från hundra strider,
Hjelten frånryckt, kring hans änne sprider
Än en klar, en öfvermenschlig glans.
Med odödligt mod i fasta dragen,
Segervan, han fäktar än, fast slagen,
Stor i hoppet, att en dag skall komma,
Då han återbördar segrans krans.

Derför kämpar hjelten än vid Zama,
Sedan dagens öde fyllts och Fama
Högt förkunnat re'n hans nederlag.
Sänken edra örnar, legioner,
Modet kufvas ej af Scipioner;
Störte verlden öfver hjelten samman,
Oförskräckt han möter ödets slag.

I armödet.

Arbetslöshet råder öfver landen,
Fattig man får taga staf i handen,
Gå från dörr till dörr, att finna bröd,
Tärd, ej bruten, har han krafter öfver,
Verksamhet allena han behöfver --
Hustrun, blottställd, får de små ej lemna,
Tryckes dubbelt af den bleka nöd.

Fattig enka, utan stöd i verlden,
Sitter grubblande vid dystra härden,
Se'n de tystnat, barnens böneljud.
Nu hon knäpper åter sina händer,
Djup är sucken, hon mot höjden sänder,
Med en ödmjuk bön om hjälp i nöden
Till den bäste arbetsgifvarn — Gud.

Djupa drifvan frusna marken täcker,
Men, när morgon öfver nejden bräcker,
Ljuda hammarns slag från berg och håll.
Fattig man förblifvit hoppet trogen,
Till ett stenbrott hunnen uppå skogen,
Har han nu ej tid att trötthet känna,
Vill med dagslön vända hem i qväll.

Men vid stranden synes hustrun, lutad
Öfver vaken än, när dag är slutad,

Gudi lof! förtjenst hon lyckats få;
Och, fast snöstorm hviner öfver trakten,
Hennes klapprå håller hurtigt takten;
Varm är hågen, fastän isig barmen,
Hon har bröd att gifva åt de små.

Sent det lyser än från enkans fönster,
Midnatt skymmer icke hennes mönster,
Der hon sömmar på en bröllopskrud.
Trötta ögat mer ej hopplöst blickar,
Nu en stråle utaf fröjd det skickar,
Skruden färdig är — och snart hon drömmer
Sig tillbaka — sjelf som lycklig brud.

I stormen.

Vildt orkanen öfver hafvet tjuiter,
Bländhvit blixtn från svarta bågen skjuter,
Mast är splittrad, skeppet springer läck;
Skyhögt öfver tackling jagas skummet,
Vattnet stiger hejdlöst uti rummet,
Rodret krossas, häftigt hugger stäfven —
»Klar vid båten, alla man från däck!»

Folket, re'n i båten, sina hakar
Kraftigt hugger fast i stam, som brakar,

Skepparn stannat — ordnande med hast —
Af en störsjö lösryckt, kastas slupen
Långt från skeppet öfver vida djupen —
Utan räddning åt sitt öde lemnad,
Står kaptenen vid sin brutna mast.

Lugnt till afsked vinkar han med handen;
Han vid skutan fästad är med banden
Af en kärlek, sjömän blott förstå.
Nyss hon låg ju som en svan på vågen,
Smäcker resning sökte himlabågen;
Myndigt här han trampat egen planka,
Och med henne vill i qvaf han gå.

Skall besättningen i öppna båten
Undgå döden på den hemska stråten,
Skall en vänlig seglare den nå?
Skall i vågen spårlöst den gå under,
Skall den bida sina sista stunder
På ett naket ref i vida hafvet? —
Bättre då i djupet sjunka få!

Mod och rådighet ej sjöman svika,
Ur hans sinne hoppet ej skall vika,
Förr än hungern gjort på styrkan slut.
God är grafven i den djupa vågen
För en modig man med Gud i hågen.
Hopp skall helgas, då på öde stranden
Kraftens lifsfläkt mojnar sakta ut.

I lågan.

Solen sjunkit bakom Djurgårds ekar,
Barnen slutat sina muntra lekar,
Gått till hvila re'n på rymligt loft.
Sommarvinden leker än på fjärden,
Fläktar svalka öfver blomsterverlden,
Allt är tyst, — och fridfullt slumrar nejden,
Natten bäddar sig i rosendoft.

Hastigt växa dock de vindar svala,
Röda hanen hörs på takås gala,
Lågan, snabb, kring hela loftet slår.
Men en gosse väcks af dånet, rycker
Upp kamraten, den han följa tycker:
»Fort på taket, genom fönstret, broder!»
Raskt till språng — och, frälst, i mark han står.

Tolf års pilt sig dock ej utåt kastar,
Till ett sidorum behjertadt hastar,
Der de sofva, syskonenglar två;
Fosterbroder till de systrar kära,
Vill han modigt dem ur faran bära —
Eld är rummet — Gud, de ligga döda!
Qväfd af lågan faller han ock då. —

Kastom slöjan öfver namnlös smärta!
Hur den käns af faders, moders hjerta,

Intet uttryck sången har därför. —
Graf är bäddad, Solnas klockor ljuda,
Dyster likfärd de att skåda bjuda,
Fast med blommor barnens kistor höljas,
Sorgen, ohöljd, tröstens språk ej hör.

Upp mot himlen den i tårar blickar
Till den Gud, som våra öden skickar,
Fattas då af hoppets gudamakt.
Ofvan templet, sänd från Ijusa landen,
Syns en genius, systrar två vid handen,
Vingar skimra, på en gullsky sväfva
Lilla hjelten och hans englavakt.

I motgången.

Grann och frodig står på fältet grödan,
Åkermannen godtgjord är för mödan,
Lätt hans sinne, hans förhoppning stor.
Köpman glömmor oron och besvären,
Raskt framåt och lyckligt går affären.
Yrkesidkarn sina kunder prisar,
Välstånd redan i hans hydda bor.

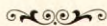
Åkermannens hopp en frostnatt gäcker,
Teg vid teg den hela fältet fläcker,

Dystert öga nu på grödan ser,
Köpman har sitt lager nyss förstorat,
Plötsligt prisfall — och han allt förlorat.
Olycksfall har yrkesidkarn drabbat,
Arbetsför, som förr, blir han ej mer.

Nitisk i sitt kall en annan sträfvar,
Ej för mödan han tillbaka bäfvar,
Sent på natten lampan släcks, ej förr.
Ögats nerver mer och mer försvagas,
Han blir blind — hur djupt han bör beklagas! —
Overksam han måste lifvet draga,
Nöden tältar redan vid hans dörr.

Väl för honom, om i goda tiden
Bo han byggt, der ömheten och friden
Huldrikt bjuda sig till tröst och stöd!
Ärlig vän ännu skall honom minnas,
Trogen famn för honom öppen finnas;
Trofast kärlek i de onda dagar
Är den bästa lindring i hans nöd.

Modet svigtar någon gång i lifvet,
Hoppet är till tröst dock alltid gifvet,
Sinnesstyrkan slut i manlig famn!
Pröfning, om än lång, har dock en ända,
Ljus i mörkret skall en gång sig tända,
Bida lugnt, du kan i arf dock lemna
Dina barn ett obefläckadt namn.

I hjertesorg.

Ljusalf sväfvar öfver blomstermarker,
Rosen doftar i de gröna parker,
Ljusalf säger: 'ros, blott dig jag ser' —
Men en fjäril sänker gyllne vingar,
Rosen med en eldkyss han betvingar,
Ljusalf flyr, förskjuten af sin sköna —
Ros på kinden får han aldrig mer.

Sälg och fura vuxit hop vid stranden,
Lösas kunna icke mera banden,
Begge längta dock ur bojans tvång.
Furan sträfvar ständigt att sig höja,
Sälgen öfver vågen vill sig böja,
Ingendera mer den andra söker,
Skilda och förenta på en gång.

Svanor reda sig till färd mot norden,
Skönt är åter skåda fosterjorden,
En dock stanna vill och modlös är.
Vännen spörjer: »hvarför ej oss följa,
Friskt är badet uti nordens bölja?»
Svanen svarar: »intet bad kan aftvå
Fläck, jag fått på mina vingar der».

Dårskap näres i det unga blodet,
Öfvermodet gälla får för modet,

Ej det goda ensamt ärfves ned. —
Fostrarn klagar: 'jag ej möda sparat,
Dygdens väg jag vandrat och förklarar,
Otack lönen är, och sorg mig göres' —
Synden straffar sig till fjerde led.

Hjertesorger bära gamla, unga,
Hjertesorger gifves det, så tunga,
Att de lemna själen ingen ro;
Qval, så bittra, lidanden, så grymma,
Att förståndets ljus de kunna skymma;
För att lindra dem, martyren söke
Stoas visdom eller korsets tro.

I döden.

Bären fram de lama, lytta, sjuka
Till den ende, som kan förödmjuka
Mörka maktens hela plågohär.
Gode fader, dig i nåd förbarma,
Under korset digna ses de arma! —
I hur många tusen skilda former
Plågan offren sliter och förtär!

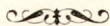
Långa år af bittra plågor, burna
Utan knot, förläna griftens urna

En oändligt skön och helig glans.
Sorgen står vid sådan grift förstummad,
Tålmodets dygd — så lätt försummad —
Lifvas der af stora föredömet,
Ödmjukheten lägger der sin krans.

Dödens engel nalkats. — Se, en moder
Ligger mållös! — heta tårefloder
Gråta barnen, omkring henne stå.
Ack! hon ville gerna längre sträfva,
Ej för sig men för de kära lefva —
Nu hon ler — hon minns, att Herren lefver, —
Ögat brister, riktadt på de små.

Här en fader kämpar re'n med döden,
Fyllda äro nu hans lefnadsöden,
Några stunder blott stå åter än.
Lugnt bestyr han om sitt hus och talar
Tröstens ord och maka, barn hugsvalar,
Rörd men nöjd han syns — han vet förvisso,
Herren är de faderlöses vän.

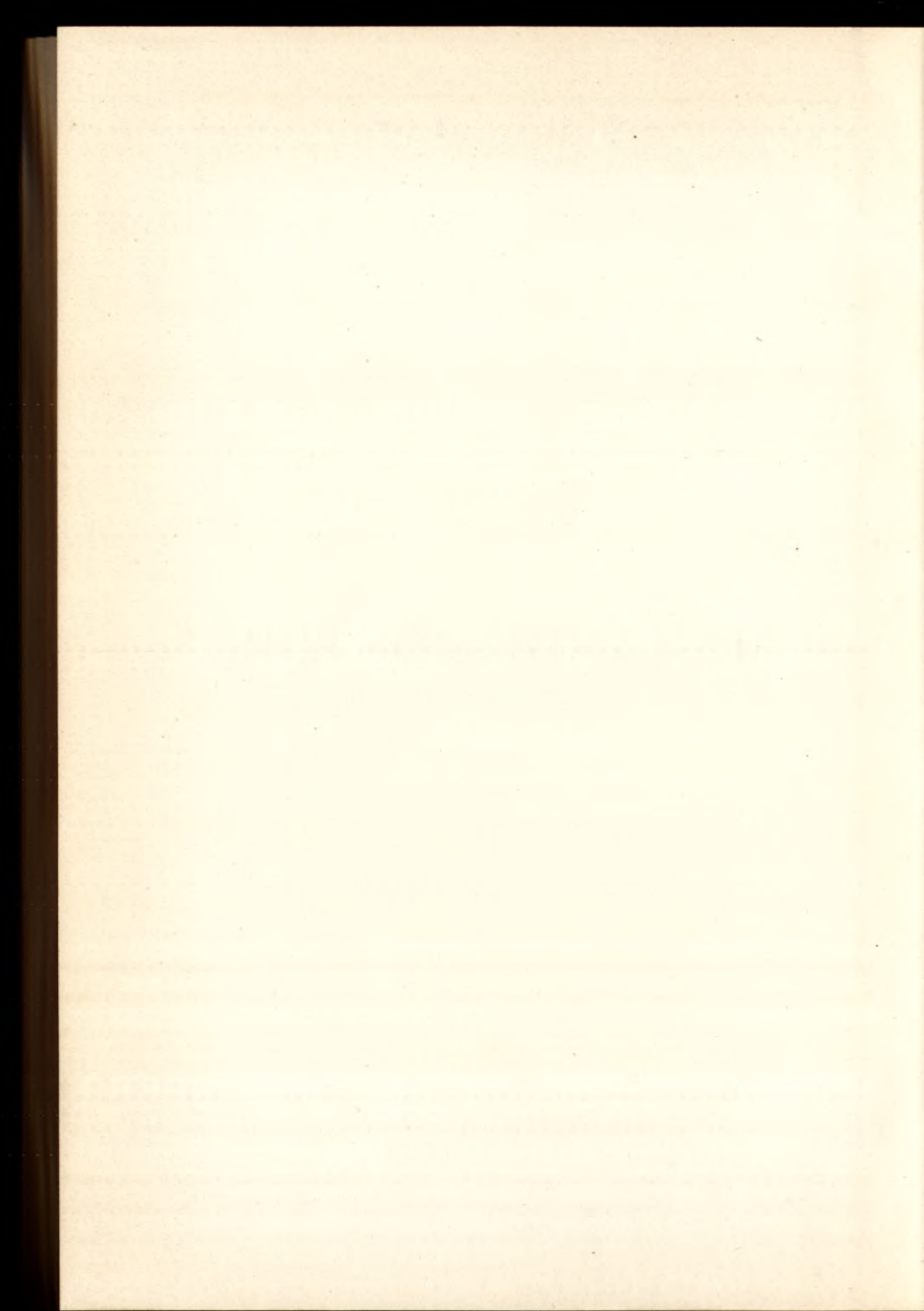
Menniska, du måste dö! — du känner
Vägen till den bäste utaf vänner —
Sök det land, der frid och sällhet bo.
Räkenskapens dag dig tänk som nära,
Korset och dess löften håll i ära;
Hopp och mod, i lifvets sista stunder,
Stå förklarade som *hopp och tro*.

MANANDE RÖSTER.

Varde ljus!

Stunt och ökenödsligt är ett hjerta,
Sköfladt och förhärjadt, sedan stormens
Vilda störtvåg brusat fram deröfver,
Se'n i långa år af tysta plågor
Lidelsernas eld förbränt dess vårar,
Och det tunga kämpandet med qualens
Mörka makter tömt dess mod och lifskraft.
Krossadt är dess strängaspel, och sucken,
Ljudlös, spårlös, som en ande, ilar
Hän mot obekanta töckenrymder,
Dädan ingen hoppets stjerna lyser
Öfver öde, törneklädda hjertat.
I dess stela, glädjetomma öken
Rufvar blott en dof förtviflans smärta,
Ser med iskall blick ur håligt öga
På den rika verld af varma känslor,
Som gått ned i chaos' natt tillbaka,
På förhoppningarnes ljusa säde,

Tidigt härjadt af bekymrens nattfrost.
Blott en enda fruktan själen känner,
Det är fruktan för det bleka vanvett,
Som med fasan i sitt öga träder,
Stirrande, allt närmre tankens boning.
Heta tårar då i kalken falla,
Då är natt, och mörker är på djupet. —

Mörker är på djupet, men deröfver
Sväfvar re'n det nya lifvets ande,
Och en stilla aning, att det åter
Reder sig till skapelse i själen,
Smyger lindrande i qualda hjertat,
Som profetiskt bidar än ett heligt,
Nytt och mäktigt »Varde ljus!»

Vädret blåser, hvart det vill; du vet ej,
Hvarifrån det kommer, hvart det ilar.
Lifvets anda diar lifvets källa
I det ljus, ej menskoöga skådat,
Sväfvar sedan på de tysta djupen
Af de sökande, betryckta själar,
Tills, i lidandets fullbordan, lifvets
Friska källvåg springer upp och speglar
Himlens stjernor i sitt blåa öga,
Ammar moderligt i öde nejder
Fridens och föryngringens och hoppets
Blommor, som på nytt i dagen spira.

Sanningens och lifvets helga anda
Bryter klar och segrande igenom.

Hjertats öken grönskar åter, träden
Bära frukt, och doftande derunder
Stråla nu i blomsterverldens sköte
Ros och Lilja, såsom tro och kärlek.
Lifvets engel kysser deras kalkar,
Andas mildt på deras veka stänglar,
Och, likt Eolsharpans mjuka toner,
Ljuda då från blomstrens purpurläppar
Tacksamhetens och förtröstans hymner,
Som af milda balsamvindar föras
Såsom offer till den evigt gode.

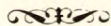

I Gud.

 Gud! för din mäktiga stämma
De väldiga ekarne störta,
Du vårdar den spädaste blomma,
Du bjuder otaliga verldar,
En sparf faller icke till jorden
Din heliga vilja förutan.
Hur skall jag dig prisa, o fader,
Hur tacka dig för dina under!
Försökte jag än att dig lofva,
I bäfvande bön sig förbyter
Min lofsång, och tonerna svika. —

Och därför som fordom jag kommer
Med barnsliga tankar och känslor.
Den heliga vördnad, du fordrar,
Beherrskar mitt innersta väsen,
Dock sträcker jag smekande armar,
Som förr, mot den älskade famnen;
För dig är jag evigt det späda,
Det ömhet behöfvande barnet,
Hvars stämma så gerna du hörde,
Då än jag ej vek från ditt hjerta.
Mig rör ej, hur andra dig dyrka,
Ej människors pris eller tadel;
När dig är min salighet, fader,
När dig är min ära, min starkhet,
När dig är mitt hopp uti lifvet,
I döden och bortom densamma.
Min barndom du moderligt hägnat,
Din godhet sig lägrade kring mig;
Med kraft ur passionernas bränning
Den skeppsbrutne ynglingen rycktes
Af handen, den faderligt hulda;
I dagar af nöd och bekymmer,
I stunder af irring och tvifvel
Förblef du min vän och min herde;
De nio och nittio trogna
Du lemnade fjerran på bergen
Och sökte mig upp uti djupen,
Dit dårliga villan mig störtat,
Du tog mig på kärliga armar
Och bar mig tillbaka till hjorden.
O! vill du, så kan du behålla

Mig ren i din famn, så att ingen
Kan rycka mitt hjerta ifrån dig.
Dem renom är löftet ju gifvet,
Att de skola skåda ditt anlet.
Jag tager försonarens mantel
Och sveper omkring mig och sjunker
På knä för din thron och dig beder:
Ack, rena mitt hjerta och kläd mig
I skinande skrud, att ditt öga
Kan hvila uppå mig i kärlek;
Jag släpper dig icke, o fader,
Jag skall icke tröttna att bedja!
Och dröjde du än, för att pröfva
Min ifver, beständigt jag komme
På kärlekens vingar tillbaka.
Ack hör, då så träget jag beder,
Ack öppna ditt heliga hjerta
Och gif mig derur, hvad jag äskar,
Ovanskelig renhet och oskuld!

Korset.

Vak upp till strid, du Kristi man,
Du korsets man, du fridens man!
Ej rast, ej ro du njuta skall
Förr, än du kämpat dagen ut.
En oro genom tiden går,
Den går på djupet af din barm,
Den manar dig framåt, framåt,
Hvart korsets segerfana vänds;
I främsta ledet af dess vakt
Tag der din plats och strid med mod;
Förfäras ej af ilskans skrän
Och ej af otrons spott och spe,
Dess giftbestrukna pilar möt
I mannamod med pansar af
Försakelse och ödmjukhet.
Din sak är god. Hvad är det mer,
Om du i stoftet trampas ner,
Beledd, förglömd, af stoftets barn,
Blott korset höjer på din mull
Sitt segrande banér mot skyn!

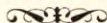
Ej gifs i himmel och på jord
En helsodryck, som hela kan

Vårt slägtes sår och vanmakt all,
Som fria kan från fals och flärd,
Från barbari och allt förderf,
Förutom lifvets friska våg,
Som springer opp vid korsets fot.
Thy strömme rikt dess helsokraft
Kring hvarje fält af mensklig flit,
I statens och familjens lif,
I vetenskap och konst! — Ty väl
Kan slägtet än af egen kraft
Utur naturens rika värld
Tillkämpa sig ett rof; men hvar
Är denna tro, som bergfast står
Och uppbär himlens tempelhalf,
Och hvar den anda och den eld,
Som qväfver hydran i vår barm?

Men korsets djupa visdom är
För denna världens vise blott
En galenskap, föraktet värd,
De rista hufvudet deråt,
Om öfver korset ock den skrefs
För deras lärda blickar på
All världens tungomål; de se
I abstraktionens töckenrymd
Ej idealets ljusa bild
Ens skymta som en stjernglimt fram.
Men mörkrets djupa midnatt är
Dock redan flydd. Förklarad står
Uppståndelsens och lifvets Gud
I lugnt och heligt majestät

För ödmjukhetens klara blick.
Gif akt! hans tecken syns i skyn,
O fader kär, vi bida dig;
Gif mannamod, gif tålmod
Att verka medan dagen är,
Åck, främja sjelf din sak, o Gud,
All krafts och nåds och visdoms Gud!

Under vandringen.

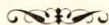
Har du känt förtryckets jernhand
Hvila tungt uppå ditt hufvud,
Har du rönt det bittra öde
Att af råa själar trampas,
Har du nödgats att i pinsam
Oro deras nycker lida,
Och det fräcka, lumpna våldet
Stum fördragit, stilla bidat
Bättre dar, som dock ej kommit; —
Väl! så gläd dig, ty den stundar,
Dagen, då personlighetens
Fulla rätt skall utkräfd varda,
Då åt *Menniskan* dess värde
Och dess frihet återgifvas.

Har du burit dagens tunga
Och dess hetta, tyst och tålig,
Under mödans ok, som tidigt
Dina svaga skuldror böjde;
Har du så i brist och oro
Hunnit lifvets afton, kan ej
Göra allom rätt — och ser med
Långsamt döende förhoppning
Blott föraktets kalla blickar;
Gläd dig, arme, ty du eger
Bättre håfvor bortom tiden,
Der ej rost och mal dem tära.

Var försakelsen din maka,
Motgången den vän, dig följde,
Har dig plågans engel gisslat,
Fast din matta hand du lyfte
Till Guds helga berg och hus; — Ack,
Gläd dig, himlen ser jag öppen
Och ett rum beredt i helgons
Och martyrers sköt' för plågans
Undergifna barn på jorden!

Bed: O fader, om än mera
Tuktan du vill sända, mera
Du ditt barn vill förödmjuka,
Gode, låt mitt knot ej lända
Mig till lindring i din aga,
Men förbarma dig och verka
Ödmjukhetens, tålmodets
Nådeverkning i mitt hjerta,

Att ditt ok jag lustigt finner
Och din börda lätt och varder
Lik min frälsare, som städse
Mild och ödmjuk var af hjertat.

Mission.

Högt vulkanen flammar
Mot en blodröd himmel,
Svarta rökmoln jagas
Hvirflande i höjden,
Lavans strömmar sjuda
Brusande ur djupet,
Då af bergets massor
Bundna jätten tryckes.
Vildare är branden
Dock i människans hjerta
Då, i syndens bojor,
Hon af ångren qväljes,
Då mot vredgad himmel
Dofva suckar stiga,
Och de heta tårar
Plöja fårad kind.

Hvilken lyfter skulden
Från det qualda bröstet,

Hvilken torkar tåren,
Som förtviflan pressar,
Hvilken vänder sucken
I en glad förhoppning?
Icke denna världens
Kalla lefnadsvishet,
Med dess tomma klokskap!
Evangelium ensamt
Med sin djupa brunn af
Lefvande, välsignadt
Vatten, som det nya
Lifvets bad bereder,
Dädan själen flyger,
I försoning tvagen,
Dufvoren och salig
I sin faders famn.

Själen jublar: Kärlek,
Mina brott förlät du,
Och för skam jag kunde
Ej min mun upplåta. —
Jag mitt anlet gömmer
Vid din barm och tänker:
Vore jag allenast
Stoftet, som din engel
Trampar, då den framgår
Att dig väg bereda,
Vore jag den minsta
I din tjenarskara;
Nöjd till plögen satte

Jag min hand och såge
Mig ej mer tillbaka.
Kunde jag ett enda
Hjerta åt dig vinna,
För mitt pund jag skulle
Lycklig redovisa
Och med glädje dö.

Själens och bönen.

Till dig, o Gud, jag höjer
Min stilla bön
Och glädes att du lyssnar
Dertill med nåd!
I börens högtidsstunder
Invid ditt bröst
Jag andas kraft och helsa
Och ljus och frid.

Hvad herrligare finnes,
När solen går
Ur österns purpurvågor
I hjeltekraft,

När all naturen sjunger
Din äras lof,
Än stämma in i kören
Och prisa dig!

Hvad ljufligare gifves
På jordens rund,
Än somna in i qvällen
Uppå din arm,
Att gifva dig i bönen
En afskedskyss
Och veta, att du vakar
Vid barnets bädd!

Hur tröstande är tanken,
Att du, o Gud,
Allsvåldige, som framför
All himlens här,
Till stoftets barn, som beder,
I löndom ser
Och ömmar, som en moder,
För all dess sorg!

Hvad makt har du ej gifvit
I menskohand,
Då du oss böd att bedja
I Jesu namn!
Nu lider himmelriket
Ett heligt våld —
O fader, styr min tunga
I bönens stund!

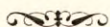
Du är mig när, o fader,
Ehvar jag går,
Det blotta »*Du*» upplåter
För mig din famn!
Att fadersörat trötta
Ej fruktar jag;
För dig, Allgode, galler
En själ i bön.

Och från de späda åren
Jag vande mig
Att alla små bekymmer
Åt dig förtro;
Och aldrig såg jag därför
Dig vredgad bli,
Fastheldre du mig hjälpte
Hjertinnerlig.

Och än i dag jag kommer
Som fordomdags
Och beder samma böner,
Som förr jag bad,
Och samma nåd jag finner
Hos dig ännu,
Och samma godhet svarar
Ännu min bön.

Hvad är vår bön och lofsång?
Din andas nåd!
Dock älskar du densamma
Som allt ditt verk.

Jag därför evigt ville
Tillbedja dig
Och sjunga, om jag kunde,
Ditt lof, o Gud!

Hjertat.

Dagen tolkar i ljus,
Natten i tindrande skrift,
Tanken i blixtrande ord,
Hvad i dess sköte bor;
Fågeln biktar i sång,
Blomman i färg och doft,
Källan i speglande blick
Hela sin själ, sin verld.
Menniskohjertat allena
Älskar och lider, förmår ej,
Fast det på läpparne ligger,
Öppna sig fullt för sin vän,
Talar förgäfves i sången,
Lågar förgäfves i blicken,
Stormar i svallande barmen,
Suckar, gråter och känner
Djupt, att dess tunga är stum,

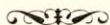

Att menniskomål
Ej återgifver
Dess heliga känslor.

Och likväl,
Så länge det klappar,
Hoppas det varda
Äfven på jorden
Genomskådadt
Af kärlek och tro. —

Arma hjerta,
Vänd dig till fadren i höjden!
Han, som dig skapat
Till boning åt sig,
Han, som stämt
Den mäktiga harpa,
Hvars strängar vibrera
Djupt i ditt sköte,
Han allena
Förnimmer dess djupa,
Herrliga tonfall
Och känslspelet,
Det skiftande, rika;
Han allena
Vet, hvad dig fattas. —
Sjunk, o hjerta,
Tyst och troget
I famnen på Herran,
Som läser i dig
Sin heliga handskrift.

Njut af att veta,
Att Han dig känner,
Om ock af menniskor
Här du är misskändt.
Ack! en dag
Skall du stråla jemväl för dem
Klart, som nu för din faders blick.

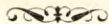

Tackoffer.

Hvilken lycklig lott ur ödets urna
Drar ej den, som vaknar upp till lifvet
Bland ett fritt och kristet folk! hur mycket
Gifves honom ej till arf och ego!
Uppenbarelsens och vetenskapens
Klara stjernor stråla öfver tjället,
Der den spåde fostras upp för himlen,
Närd utaf en mogen odlings frukter.
Själens anlag, som af ljuset ammas,
Veckla ut i frihet sina knoppar,
Ansas i de helga tempellunder,
Växa fort och utså i beredda
Marker frön för evighetens skördar.
Menskan ledes mildt framåt att fylla
Sin bestämmelse, att älska, pröfvas,

Blomma, gagna och omsider höjas,
Renad, fri, ur jordelivets dalar
Till sitt ursprung i det godas hemland,
Till sin faders öppna famn i himlen.

Hulde fader! tro ej, då jag knotar
Mot ditt råd och dina rätter bryter,
Att den helga låga redan slocknat,
Som din kärlek i mitt hjerta tände.
Klar och öfvervändigande träder
Ofta, ofta uti bättre stunder
Rikedomen af din nåd och godhet
För min själ, som full af blygsel minnes,
Hvad du gjort för mig, och huru föga
Tacksam för din kärlek än jag varit; —
Och du vet, att jag i bönen städse
Om din helga anda dig anropat,
Att min håg och mina sinnen alla
Måtte tjena dig i helig fruktan.
Men du visste, hvad i hjertat bodde,
Visste, att ännu jag strid behöfde,
Sade: låt dig nöja åt min nåd,
Ty min kraft är mäktig i de svaga.

längtan.

Hfter kärlek qvider
Menniskohjertat,
Söker när och fjerran,
Vinner ej målet,
Vill ej vandra törne-
Stigen, som leder
Upp till kärlekens land.

O, hur tomt är lifvet
Herran förutan!
Der din lust du söker,
Snart du försmäktar.
Ack! i usla brunnar
Ville du släcka
Själens brännande törst.

Ve! den växer ständigt,
Följer i döden
Vilsne vandrarn på den
Nattliga färden.
I en osäll trånad
Bäfvva att facklan
Vänds och brinner ännu. —

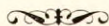
Men till Honom, som dig
Lefvande vatten

Bjuder ur sitt kärleks-
Flödande hjerta,
Höj din blick och fatta
Tidigt det nya
Budet: älska i Gud!

Helga villigt hela
Hjertat åt honom,
Älska, bed, var trogen,
Offra begärens
Matta lust, som dårar
Jordiska sinnet
Men dock sviker ditt hopp.

Älska, som dig sjelf, din
Felande broder,
Älska, fast med otack
Lönas din kärlek;
Älska Honom, hvilken
Först dig har älskat,
All hugsvalelsens Gud.

Som till källans vatten
Flämtande hjorten,
Så till dig, o fader,
Trängtar mitt hjerta
I ett torrt och törstigt
Land, der din kärlek
Ensam läskar min själ!

Förtröstan.

Du vill, o Gud, mig aldrig öfvergifva,
När nöden är som störst, är du mig närmast
Med hjälp och med hugsvalelse af höjden.

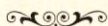
En blick af dig — och mina ödens härfva
Förunderligt sig reder, och min ande
Ånyo prisar den allena vise.

Hvad är en menskas son, att så om honom
Du vårdar dig! och hvadan kommer, Herre,
Att huldrik ömhet du med nåden parar?

Så skön du syns mig i din godhet, fader,
Så himmelskt hög och dock så mild, så ljuflig,
Att dig min hulda moder helst jag nämnde.

Det namnet famnar ej, men närmar sig
Det gudsmåedvetande, som skall mig följa
I lif och död. Och grusades en verld,
Och ljugade din styrkas vigg omkring mig,
Jag skulle dock med glad förtröstan blicka
På dina kära drag, som troget gömmas

I djupet af min själ, der, vid din åsyn,
All oro flyktar, och i strålfull rymd
Ett klart, ovanskligt lugn sig stilla breder.

Frihet.

Af lefvande ordet
Mig underlig visdom
I ungdomen lärdes,
Fast sent jag förstod,
Att möda är början
Till sällhet, som varar,
Att lydnad är frihet,
Och lidandet vägen
Till helsa och lif.

Nu tror jag, o fader,
Att ej uppå jorden
En sällhet det gifves
Så ljuf, som att vörda
Din heliga vilja,
Jag vet, att jag älskar
De himmelska bud.
Dock fruktar jag än
De pröfvande stormar,

Jag tviflar och sjunker
I böljorna åter. —
Men du, som mig nära
På vågorna vandrar,
O, räck mig din hand
Och ryck mig ur djupen,
Förlossa min själ,
Förhjälp mig till frihet,
Mitt hopp är till dig,
Min styrka du är,
Min helsa, o fader!

Jag vet, att en dag,
När friheten varder
Fullkommen, ej mer
Mitt hjerta skall välja
Med möda sin bana,
Men följa det goda
Osvikligt, fast Lagen,
Den hotande, plånats
Från taflorna ut. —
Då skall det ej qväljas
Af oro och fruktan,
Ty möjlighet finns ej
För frälsade anden
Att åter försjunka
I trældom och nöd.

De tankarne träda,
Så lefvande, klara,
I heliga stunder

För själen, att redan
I hoppet jag känner
Mig lycklig och fri
Och glädes, att allt
Är rent för de rena.
Jag känner, att evigt
Försonarens lära
Är glädjens och helsans
Och frihetens moder,
Att ängslan och bäfvan
Ej mer skola blandas
I kärlekens dyrkan
Af Herren, vår Gud.
O fader, för dig
Jag böjer mig, famnar
De heliga knän
Och kysser din hand
Och trycker den hårdt
Till älskande hjerta
Och blickar till dig
Med leende öga
Och glädes, att döden
I seger förbytes,
Att Lagen förbleknar
I frihetens ljus!

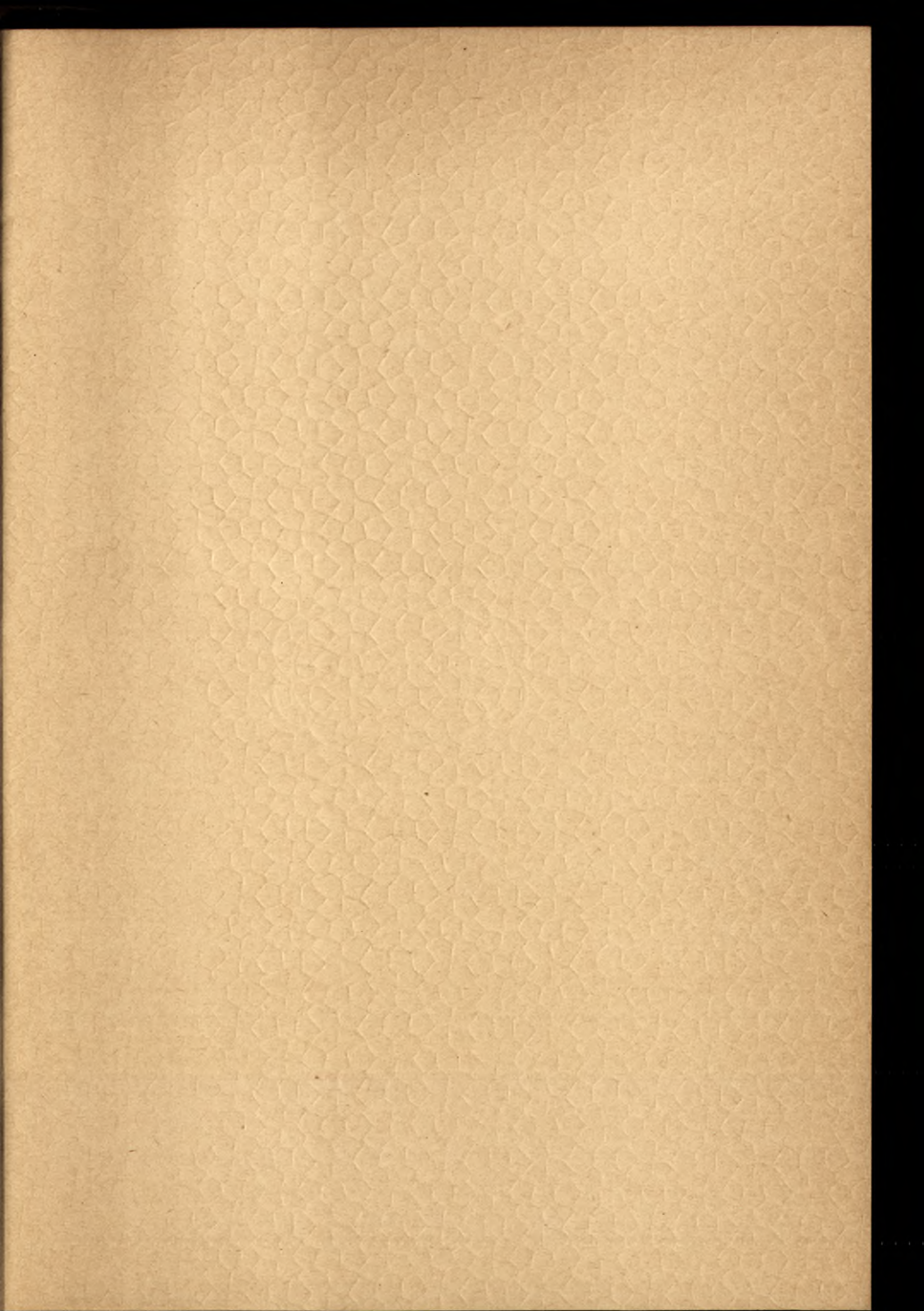

Segern.

Fjorden försvinner, himlarne öppnas,
Dödssömnen viker, anden är fri;
Segern är vunnen, englarne fröjdas,
Trängas om vännens helgade famn.
Bröstat sig vidgar af outsäglig
Sällhet vid fläkt af paradis-frid,
Doftfyllda vindar smeka så ljuftigt,
Luftkretsen strålar, allt är så skönt. —
Själens sitt anlet speglar i källans
Klara kristallvåg, häpnar, hvad syn!
»Se, jag har vingar! Gud, hvilket under!
Hvad jag är lycklig!» — Englarne le. —
»Nu vill jag mäta saliga rymder,
Höja mig fritt mot andarnes sol,
Dricka af ljusets lefvande källa,
Tacka och prisa kärlekens Gud;
Se'n vill jag flyga hän öfver verlden,
Skyddsengel vorden, säll i mitt kall,
Trösta de arma, stärka de svaga,
Tjena de goda, oskuldens vän;
Mörkret förjaga, villorna skingra,
Leda den vilsne vandrarens steg,
Störta från sätet ondskan och flärden,
Smärtorna lindra, värna de små. —

Men, när jag bergat skyddslingar kära,
Fört dem med fröjd i faderlig famn,
Då vill jag hvila tacksam vid tronens
Nedersta trappsteg, hölj'd af dess ljus,
Och i förbund med den, som till namnlös
Sällhet mig koras, stämma med fröjd
In i de helga englarnes lofsång,
In i de sälla andarnes kör,
Prisande Gud, som seger beredde,
Tackande Gud, som vingarne gaf.»

Pris: 2 kr. 50 öre.